Uluslara kendi yazgılarını belirleme hakkı tanınmalıdır!

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

İŞÇİNİN SESİ

Kahrolsun sömürgecilik!

Kahrolsun tekelci kapitalizm!

Yıl:7, Sayı: 132
7 Temmuz 1980

İşgalcilere karşı savaşta Kıbrıs halkının yanındayız

Bağımsız Kıbrıs için savaşta Kıbrıs işçi sınıfının, halkının yanında olmak Türkiye işçi sınıfının boynunun borcudur. Bu borcu ödemenin yolu ise Türkiye'de devrim savaşını daha da yükseltmektir. Türkiye'yi devrime götürmektir. Türkiye burjuvazisinin bölgede çıkarttığı ve daha da çıkaracağı belâları ortadan kaldırmanın en gerçekçi yolu budur. Bu yolda, Kıbrıs işçi sınıfıyla, özellikle Türk ordusunun işgali altında olan Kuzey Kıbrıs'daki işçilerle proleter enternasyonalist dayanışma!

Emine Engin

Kuzey Kıbrıs 6 yıldır işgal altında! Türkiye finans-kapitali, bir yandan işgal altındaki bölgeyi sömürgeleştiriyor, öte yandan Kıbrıs halkının yazgısını pazarlık masalarında koz olarak kullanıyor.

Adada savaşla kan aktı. 10 binlerce yuva yıkıldı, göz yaşı döküldü. Tekelci burjuvazi önce ordusunu gönderdi, ardından postasından para birimine, bankasından KİT'ine dek kendi gitti oturdu. Türkiye'den binlerce kişiyi Ada'ya yerleştirdi. Kukla Denktaş'ın oyuncak devleti Türkiye'nin bir valiliği gibi işliyor.

Türkiye, bağımsız bir devlete saldırdı ve onu böldü. Türkiye finans-kapitalinin kendisi emperyalizmin bir çömezidir. Onun giriştiği saldırı doğaldır ki emperyalizmin oyunlarından, çıkarlarından kopuk değildir. Ayrıca çağımızda hiçbir olay, iki sistem arasındaki savaşımdan kopuk olarak ele alınamaz. Kıbrıs sorunu da öyledir. Her açıdan Kıbrıs, uluslararası bir sorundur. Emperyalist odakların çıkarları ve Sovyetler Birliği'nin, sosyalist sistemin buna karşı çözüm önerileri vardır. Bu öneriler Kıbrıs halkının da, tüm bölge halklarının da çıkarlarını dile getiriyor:

En başta, işgal sona erdirilmelidir. Ada tüm yabancı silahlı güçlerden arındırılmalıdır. Böylece, Ada halkı, dıştan karışma olmadan, toplumlararası görüşmeler yoluyla kendi sorunlarını çözmeli, kendi yazgısını belirlemelidir. Sorunun uluslararası yönleri de uluslararası bir konferansla çözülmelidir.

Bu önerileri yürekten destekliyoruz. Ancak sorunda doğrudan ve saldırgan taraf olan ülkenin komünistleri olarak bunu demek yeterli değildir. Yalnızca emperyalizmin, NATO'nun oyunlarından söz etmek de yeterli değildir.

Menşevikler, Kıbrıs'ın işgalinden sonra, başta olan Ecevit hükümetinin kuyruğundan bir süre sürüklendiler. İşgalden bir ay sonra (?) enternasyonalist bir tutum çıktı. Bundan sonra ise sorun, bir dış olgu sayıldı. Dışişleri bakanlığı edasıyla ele alındı, Türkiye devrim savaşından koparıldı.

Menşeviklerin enternasyonalizmi koftur. Uluslararası geçerli çözümü sözde desteklemek yetmez. Gerçekte desteklemek gerekir. Bunun da yolu, sorunu Türkiye devrim savaşıyla bağlamaktır.

Kıbrıs sorununu Türkiye devrim savaşıyla bağlamanın ilk koşulu Türkiye finans-kapitalinin özlemlerini, onun ordusunun işlevini, devrim hareketinden korkan Ecevit'in, CHP'nin nasıl finans-kapitale emir kulluğu yaptığını sergilemektir. İşçi sınıfımıza, "kendi" burjuvazisine karşı, gerçek bir enternasyonalist bilinç vermektir. Bu ise menşeviklerde yok ki versinler!

Ezen ulus özgür olamaz. Ezen ulusun işçi sınıfı, bu ezgiye karşı çıkmazsa kölelikten kurtulamaz. Türkiye işçi sınıfı Kürdistan'daki ulusal baskıya olduğu gibi, Kuzey Kıbrıs'daki işgale de açıkça karşı çıkmazsa, kölelik zincirlerini kıramaz.

Kıbrıs sorununun kendisi, burjuva ulusçuluğunun nasıl halkları yok yere birbirine düşürebildiğinin, emperyalist ayır buyur taktiklerine olanak hazırladığının göstergesidir. Kıbrıs emekçileri bunu acı deneylerden anladılar. Rum burjuva ulusçuluğunun etkisinde kalanlar, sonunda faşist bir darbeyle karşılaştılar. Türk ulusçuluğunun etkisinde kalanlar da bir işgal ordusuyla!

Kıbrıslı Türk emekçiler önce Türk ordusuna, burjuva ulusçuluğu zehirinin etkisinde yanaştılar: Baktılar ganimetler toplanıyor, kızlar kadınlar rahat bırakılmıyor. Vur kır. Yani tam bir işgal ordusu. Yaşam "soydaşlık" edebiyatının gerçekte sömürü ve talana kılıf edildiğini kanıtladı. Şimdi Kıbrıs Türk kesiminde de bağımsız Kıbrıs savaşımı yükseldi.

Bu savaşta Kıbrıs işçi sınıfının, halkının yanında olmak Türkiye işçi sınıfının boyun borcudur. Bu borcu ödemenin yolu ise Türkiye'de devrim savaşını daha da yükseltmektir. Türkiye'yi devrime götürmektir. Türkiye burjuvazisinin bölgede çıkarttığı ve daha da çıkaracağı belaları ortadan kaldırmanın en gerçekçi yolu budur. Bu yolda, Kıbrıs işçi sınıfıyla, özellikle Türk ordusunun işgali altında olan Kuzey Kıbrıs'daki işçilerle proleter enternasyonalist dayanışma!

Kahrolsun sömürgecilik!
Kahrolsun tekelci kapitalizm!

KAVGA VE YORUM

İŞÇİNİN SESİ

YAYIN KURULU

R. Yürükoğlu (Editör)
Emine Engin (Yardımcı Editör)
Süleyman Sakalı (Yayın Redaktörü)
Zeynep Arbat (Yardımcı Redaktör)
Haydar Çelik (Teknik Redaktör)
Yıldırım Girneli (Dağıtım)
Seyit Havran, Ayla Antepli,
Ayşe Güvener, Hatice Dağlı

Masrafı: 50p.
Yıllık abone: 15 pound
Türkiye'den: 4 kitap gönderilerek abone olunabilir.
Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N.1, England
Teleks: Londra 28107
Baskı Anvil Printers Ltd. (T.U.)

Gönderilen yazıları yayınlama ve tersine bir istek belirtilmedikçe düzeltme ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

Değerli Yoldaşlar,
Partimizdeki kavga açığa çıktığından beri Türkiye'de tabandaki oportünistler yoldaşlarımıza sürekli olarak "bırakın TKP'yi, TKP'liyim demeyin, gidin partinizi kurun, sizinle cephe yaparız" diyorlar. Bu sözler onların hassas noktalarını gösteriyor. Şimde de başka bir türkü tutturdular ama aynı yöne işaret ediyor. "TKP-R, TKP-B vs, son olarak da TKP-Leninciler çıktı".

Hayır, "yoldaşlar", biz TKP-L değiliz. Biz TKP'yiz. TKP'nin Leninci kanadıyız. Deve Kabe'de yaşamakla hacı olmayacağı gibi, tüzüğü ayaklar altına alma hakkına da sahip değildir. Parti içi tartışmayı önleyerek partimizin bugünkü bunalımını yarattınız. Yetmedi, Leninci örgüt ve üyelerle ilişkiyi hiçbir açıklama ya da duyuru yapmadan kestiniz. Yetmedi, gerçek partililerin üstüne silahla saldırıyorsunuz. O da yetmeyecek. Hiçbir şey, Leninizmi, partimizi canlandırma kavgasını durdurmaya yetmeyecek. Yaşayan görecek. Uyguladığınız yöntemlerle tüm savaşçı güçler arasından iyice kovulmaktan başka birşey elde edemeyeceksiniz.

Bu sayımızda, Ortadoğu, Akdeniz ve yurdumuz açısından çok önemli bir sorunu ele alıyoruz: Kıbrıs. Konunun, Kıbrıslı Rum ve Türk yoldaşların katkılarıyla da daha gelişeceğine inanıyoruz.

Geçen sayımızda haberini verdiğimiz Dr. İsmet Şerif Vanlı'nın mektubunu bu sayıda okuyacaksınız.

Bu sayıyla birlikte Yaz Taarruzu Türkiye'de de başlıyor. Tüm yoldaşlarımıza üstün başarı dileriz.

Editör

İÇİNDEKİLER

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Can güvenliği komiteleri kurulmalıdır

Yoldaşlar,
Faşizmin yoğun saldırdığı şu günlerde, devrimciler her gün 9-10 savaşkan yiğit kaybederken, oportünistler hala buna seyirci kalıyorlar. Size iki gün üst üste Beşiktaş'ta gördüğüm olayları ve daha önce geçmiş bir olayı anlatacağım.

28.5.1980 günü saat 9.30'da Sarıyer'den gelen dolmuştan Beşiktaş'ta inip karşıya geçerken bir devrimciyi yolun ortasında vuranlar, o kadar insanın gözleri önünde 4 el ateş ederek kaçtılar. Çevrede olayı gören halk can güvenliğinin olmamasını protesto ederken oportünistler olayı balkonlardan ve camlardan seyrettiler.

Olay Maden-İş sendikasının önünde oldu. Bu olayı hepsi gördüler. Ama yalnızca ölenin kimliğini sordular ve İTÜ'den Dev-Sol'lu bir öğrenci olduğunu öğrenince "bu bir misillemedir" deyip işi kapattılar. Ne var ki, olayın sıcaklığıyla o bölgede can güvenliği komitesinin kurulması güncel sorun haline gelmişti. Ben bunu söyleyince hemen karşı çıkarak "Yani şimdi bizler de silahlanıp heriflerin üstüne gidip onları öldürelim ve onlara yeni zemin mi hazırlayalım" dediler. Benim can güvenliği komiteleri kurma önerime maceracılık dediler. 1 saat tartıştık. Aynı gün ikinci olay oldu: Saat 17 sıralarında Beşiktaş Halk-Koop tarandı, bir ölü 2 yaralı verdik. "Beyler buna ne dersiniz" dediğimde, "Yazık oldu" demekle yetindiler.

29.5.1980 Perşembe günkü olay ise şöyle: Maden-İş sendikasında çalışanlar sendikadan çıkmış evlerine gitmek için araba beklerken duraklardan silah sesleri gelmeye başladı. Herkeste bir panik başladı. Bazı kişiler arabaların altına yattılar. Bazıları sağa sola koşuşmaya, saklanacak yer aramaya başladı. Bizim ilk aklımıza gelen bizlerden birinin vurulduğuydu. Silah sesinin geldiği yana koştuk. 2 faşist ellerinde silah arabaların aralarında saklanmaya çalışıyordu. O anda tesadüfen oradan geçen 6-7 cemse asker olaya karışınca faşistler yakalandılar ama işin ilginç tarafı, kaçışanların arasında oportünist beylerine laf söyletmeyenlerin de olmasıydı.

Biz Leninciler böyle olayları gördükçe, duydukça bağıra bağıra söyleyeceğiz: Can güvenliği komiteleri kurulmalıdır!

Son anlatacağım olay daha eski. Toplu sözleşmelerin arifesinde, toplu sözleşmelerin binlerce işçinin ana sorunu olduğu o günlerde ortaya seçimler çıktı. Oportünistler sanki bu seçimle işçi sınıfının sorunları çözümlenecekmiş gibi, bir devrim havasına girerek dikkatleri o tarafa çekmeye çalıştılar. Ben burada Beria Onger'in konuşması için tutulan Hasköy sinemasında geçen bir olayı anlatacağım.

Hasköy'de geceli gündüzlü çalışıldı, konuşma gününe geldik. İGD ve İKD'liler olarak salonu hazırlamak için saat 10'da sinemaya gidildi. Sinema hazırlanırken başka bir guruptan bir avuç genç ellerinde siyah boya ile geldi. "Biz buraya sloganlarımızı yazacağız, burası bizim kurtarılmış bölgemiz" deyip sinemanın içine girdiler ve duvarlara yazı yazmaya başladılar. Buna karşılık sinemada bulunan komite sorumluları "Bırakın yazsınlar, bunlar olay çıkarmak istiyor, fakat biz bu oyuna gelmeyeceğiz" diyerek militan gençlerin bu küstahlığa yanıt vermesini engellediler. Onlar da yazıları yazıp çıktılar. Bununla da kalmayıp her 10-15 dakikada bir gelip yazılar silindi mi diye bakıyorlardı. Konuşma boyunca yazılara kimse dokunamadı. Sinemadaki bu eylem devrimci bir işçi eylemi olsaydı bunu yaptırmazdık.

Yoldaşlar, yüreğim sizinle birlikte çarpıyor. Çalışmalarınızda başarılar, yoldaşça selamlar.

A.C.
Hasköy

Parolamız: "daha ileri"

Yoldaşlar
TKP Leninci Güçlerinin Konferansı toplandığından bu yana tüm yoldaşlar örgütlenme ve ideolojinin önemini kavradılar ve buna göre çalışıyorlar. Şu anda hemen tüm arkadaşlar Yaz Taarruzunu tartışıyorlar. Hedef Yaz Taarruzunun sadece mali olarak anlaşılmasını yıkıp, örgütlenme ve ideolojik çalışmanın da Yaz Taaruzunun kapsamına girdiğini benimsetmek. Yaz Taaruzundan hedefleri aşarak çıkmak en başta Leninci ideolojimizin kavranmasıyla olacaktır.
Yoldaşlar,
İçinden geçtiğimiz dönemin zorlukları, yükselen sınıf savaşımı komünistleri yaratıcı olmaya zorlamaktadır. Bunun bilincinde olan ODTÜ Leninci gençliği kısıtlı olanakları dahi sonuna kadar kullanarak ve propaganda ajitasyonun en geniş yığınlara ulaşmasının bu dönemde daha çok gerekli olduğunu da göz önüne alarak 15-16 Haziran için gönderdiğimiz afişleri hazırladı. Afişlerin hazırlanmasında tüm Leninci gençler yeni bir şeyler üretmenin işçi sınıfı hareketine sunmanın verdiği şevkle çalıştılar. ODTÜ'de afişler ilgi topladı. Biz ODTÜ Leninci gençliği devrimci durumun gelişen koşullarında propaganda-ajitasyonun önemini kavrıyoruz.

Tüm yoldaşlar, Yaz Taarruzunun arifesinde "eskisinden daha ileri"yi kendine parola edinerek yaratıcılığını geliştiriyor.

ODTÜ'lü Leninci
gençler adına
A.S.

Sovyetler sosyalisttir

Selam Dostlar,
Ben bir öğrenciyim. Bulunduğum yerde *İşçinin Sesi*'ni savunuyorum. Bana buradaki diğer siyasal görüşlerden olan kişiler gündemdeki Afganistan olayını soruyorlar. Hem de Sovyetlerin sosyalist olmadığını ve yönetimdekilerin emperyalist amaçlı revizyonist kimseler olduğunu söylüyorlar. Böyle bir şey olamaz. Lenin bir ülkenin emperyalist olabilmesi için 5 özellik koymuş. Sovyetler Birliği ise sosyalist bir ülkedir.

D.K.
Ankara

Arada fark kalmadı

Sayın *İşçinin Sesi*,
Geçen ay burada Genç Öncü'den 4 kişi İGD'ye geçti. Öğrendiğime göre İGD'den Genç Öncü'ye geçen de varmış. Anlaşılan canı sıkılanlar "nasılsa arada fark kalmadı" diye oradan oraya yer değiştiriyorlar. Bu durum tehlikeli bir gelişimi gösteriyor. Militanlar tüm suçu bir örgüte yıkarak, ideolojik fark görmedikleri diğer örgüte geçiyorlar. Bu da yapay bir rahatlama getiriyor. Oysa ki suç şunda bunda değil, tüm oportünizmdedir. Bunu göstermek gerek. TİP'den ayrılan "Sosyalist İktidar" gurubu görevini yapamadı. TİP hakkında doğru dürüst, açık sistemli bir eleştiri ortaya koymadı. Anlaşılan bu iş de başa düşüyor. Tüm oportünist görüşler mahkum edilmeli, kimsenin Lenincilerden paçayı kurtarmasına yol verilmemelidir.

Yoldaşça selamlar.

M.G.
Bornova-İzmir

Oportünizmin 1 Mayıs fiyaskosu

Türkiye'de sağ ve "sol" oportünistler "Tarihi Birliktelik"lerine en iyi örneği bu 1 Mayıs'ta verdiler. 1 Mayıs 1980'i burjuvaziye teslim ettiler. En başta, "Bütün Türkiye 1 Mayıs alanıdır" sloganının arkasına saklanarak 1 Mayıs'ın güçlü kutlanmasını engellediler.

Artık Türkiye'de sık sık genel grev ilan edilir oldu. Herşey gibi onu da sulandırdılar. Ankara ve İstanbul'da Genel-İş'in katıldığı grev 3 saat sürdü. Birçok yerde yapılmadı. İzmir'de ise genel grev eşittir iş yavaşlatma eylemi oldu. Dahası da var. Maden-İş ve DİSK kendi aldıkları bu kararı kendileri çiğneyerek Ege bölgesinde grevlerin başını çekecek ve devrimci itme verecek üç fabrikada (Aliağa Rafineri, BMC ve Sümerbank) grev kırıcılığı yaptılar. Mersin'de de yığınla "Türk bayrağı" ve ilerici kadınların "şen ola düğün" halayıyla kutladılar 1 Mayıs'ı.

İşçinin Sesi'nin "1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır" sloganını kadroların kafasında "bu, papaz Gaponculuk"dur diye açmışlardı. Evet, işte devrimcilik adına bunca rezillikten sonra bu 1 Mayıs da atlatılmıştı. Bunu CHP'nin ilerici-devrimci sol kanadından 22 parlamenter, DİSK'i ziyaret ederek "Geçmiş olsun" dileklerinde ifade ettiler.

Oportünistler her iki tarafı da hem burjuvaziyi hem de işçi sınıfını idare ettiler. Ama en iyi idare ettikleri burjuvazi oldu.

Bu 1 Mayıs 1980'de işçi sınıfı birleşerek gücünü düşmana gösterebilseydi, Türkiye devrim hareketi çok şey kazanacak, göstermeseydi karşı devrim güçlenecekti. Öyle de oldu. Sağ ve "sol" oportünizmin devrimci güçleri geri çekmesiyle, 1 Mayıs 1980 burjuvazinin taktik utkusuyla kapandı. Daha ertesi günü Türkiye devrimci güçleri karşısında cesaretleri artan burjuvazi kamuoyuna "gördünüz mü sıkıyönetim ve baskının nimetlerini" demeye başladı. Çünkü burjuvazinin kendisi de bu başarılarının, Türkiye devrim hareketinin önünde geçici olduğunu biliyor, çünkü bu oportünistlerin daha uzun bir süre Türkiye devrim hareketini ehlileştirmeyeceğini biliyor. Bunun için daha da saldıracak, faşist terörünü Türkiye'deki gerçek Leninci komünist, sosyalist ve devrimden yana olanların üstüne salacak.

Devrimden yana gerçek komünistlerin, Türkiye işçi sınıfı hareketinden oportünistleri söküp atmak ve Türkiye'de proletaryanın erkini sağlamak gibi zorlu görevleri vardır.

Bundan böyle Türkiye'de 1 Mayısların "Leninci savaş günleri olmasını ne burjuvazinin topu tüfeği, ne de oportünistlerin entrikaları engelleyecektir.

Z.A.
İzmir

Yanıt versinler

Değerli Dostlar!
İzlediğim kadarıyla bazı iyi niyetli dostlar Lenincilerin bu çıkışını erken bulmuşlar. Bence erken değil, hatta geç bile oldu. Şu ana kadar bir alternatif göremedikleri için bunalarak savrulan çok kişi oldu. Bir iki şeyi belirtmek istiyorum:

1. *Atılım* çıktığından 1977 yılına kadar birçok sayısında şovenistçe kullanılan *Türk* komünistleri, *Türk* işçisi, *Türk* gençliği şeklinde ifadelere rastlamak çok kolay.

2. *Atılım*'ın Mart 1976 sayısında sayfa 7'de , "S.Üstüngel'in yakında çıkacak olan TKP ve Ulusal Sorun başlıklı kitabı...."diyor. Bu kitap neden çıkmadı?

3. *Yeni Çağ*'ın Kasım-Aralık 1964 sayısında Affan Hikmet, Şefik Hüsnü için "imanlı komünist" deyimini kullanmış. Bilen yoldaş Şefik Hüsnü için "oportünist" diyor. Bunun anlamı nedir?

4. Bilen Yoldaş, biyografisinde, zamanın Merkez Komitesi'nden habersiz örgüt kurduğunu söylemiyor mu? Ve de disiplini bozmuyor mu?

Böylece İ.Bilen, şimdiki mantığına ters düşmüyor mu?

5. Yoldaşlar, F. Almanya'da devrimcilik adına evcilik oynanıyor. Buradakiler bırakın komünistliği daha demokrat bile değiller. Bir yandan da militanların kulağına "Yunanistan Komünist Partisi legale çıktığı zaman, yurt dışındaki militanlar atama yoluyla önemli mevkilere getirildi. TKP içinde bu geçerli olacak" gibi pis şeyler fısıldanıyor. Bunun ne anlama geldiği belli.

A.K.
Münich

Oportünistlerin ideolojik iflası

15-16 Haziran'ın yıldönümünde bir demokratik kitle örgütünde seminer vardı. Seminer sonucu açılan tartışmada söz alan bir menşevik, Kemal Türkler'in o zaman Türk ordusu için söylediği oportünist görüşleri savundu. "Kemal Türkler'in o sözleri hangi koşullarda söylediğini biliyor musunuz? Üstelik Türk ordusunun tabanındaki anti-emperyalist unsurlara söylenmiştir o sözler; çünkü ordu bir bütün değildir; başında bulunan militarist klik aracılığıyla 15-16 Haziran'da işçilerin üstüne sürülmüştür" dedi ve herkese alay konusu oldu. Partimizin onurunu, adını bir kez daha zeledi.

Ben söz alarak, 15-16 Haziran'ları bugün yaşatmanın en iyi yolunun, işçi sınıfımızı böyle çıkışlara götürerek devrimci durumu devrime dönüştürmek olduğunu vurguladım. Ayağa fırlayan menşevik bağırmaya başladı. Dediği aynen şunlardı: "Burada parti tartışılmaz. Bu konuda yönetimi eleştiriyorum, engel olmalı. Konu 15-16 Haziran iken parti eleştirisine kadar geldi. Herkes partiyi eleştiremez".

O sırada toplantıyı yöneten *Kurtuluş* gurubundan arkadaş menşeviği hızla yerine oturttu. "Şimdiye kadar hep partiden konuştuk, ben partiye herşeyi söyledim, o zaman niye demedin parti tartışılamaz diye de şimdi bağırıyorsun" dedi. Konu tartışılmaya başlayınca iyice kötü konuma düşen menşevikler salonu terkettiler.

15-16 Haziranlarda oportünizmi bir kez daha lanetliyoruz.

YAŞASIN LENİNCİ İDEOLOJİMİZ!

TN
Samsun

Kıbrıslı Leninciler

Selam Yoldaşlar,
Satırlarıma başlamadan önce, kendimi tanıtayım. Ben, ezilen Kıbrıs Türk halkının sömürülen emekçi bir ailesindenim.

1974 Temmuz'unda Türkiye ordusu "barışı korumak için" adaya çıkmıştı. Savaşa ben de katıldım. O zaman ordunun adaya barışı korumak için mi, yoksa Türkiye finans kapitalini getirmek için mi çıkmış olduğunu bilemiyordum. Kıbrıs Türk halkının, emekçilerinin, işçilerinin 1974 harekatıyla kurtulacağını sanıyordum.

"Kıbrıs Harekatı" bitti ve ada ikiye ayrıldı. Herşey pahalılandı, işsizlik aldı yürüdü. İnsanlar adayı terketmeye başladı. 1977'de askerlikten çıktım, işsiz güçsüz ortada kaldım. Ne yapmak gerekiyordu bilmiyordum. Bilinç düzeyim düşük, kafamdaki sorular cevapsızdı. Doğru dürüst örgüt de yoktu. Eskiden tanıdığım yoldaşlarla birlikte Kıbrıslı Türk'lerin kurduğu KTÖB'de (Kıbrıslı Türk Öğrenci Birliği) çalışmaya başladık.

Fakat burada oportünist yöneticilerin hareketlerinden ve ideolojik konulardaki tutumlarından dolayı tabanda çatlamalar başladı. Olaylar birbirini kovaladı. Ve sonunda bir gurup devrimci arkadaşla KTÖB'den ayrıldık. Tek çözüm yolu olarak Kıbrıs'ın yarısını yutan Türkiye finans kapitaline ve oportünizme karşı Türkiye işçi sınıfıyla birlikte savaşmak olduğuna inandık. Ve *İşçinin Sesi* hareketi çevresinde örgütlendik. Bugün ideolojik düzeyimizin yükselmiş olmasını ve Türkiye devrim hareketine örgütlü biçimde katılmamızı *İşçinin Sesi*'ne onun Leninci ilkelerine borçluyuz.

H.S
LONDRA

Manisa Cezaevinden yazan bir yoldaşımız mektubunu şöyle güzel bir de şiirle bitiriyor:

Hoşça kalın dostlarım benim
Hoşça kalın!
Sizi canımda, canımın içinde,
kavgamı kafamda götürüyorum.
Hoşça kalın dostlarım benim
Hoşça kalın...

Resimlerdeki kuşlar gibi
Dizilip üstüne kumsalın
Mendil sallamayın bana istemez..
Ben dostların gözünde kendimi
Boylu boyunca görüyorum...

A dostlar
a kavga dostu
iş kardeşi
a yoldaşlar a
Geceler sürecek kapımın sürgüsünü
Pencerelerde yıllar örecek örgüsünü
Ve ben bir kavga şarkısı gibi
Haykıracağım
Mapushane türküsünü
Yine görüşürüz dostlarım benim
Yine görüşürüz
Beraber güneşe güler
Beraber dövüşürüz...

Manisa Cezaevinden
bir Leninci

TİP-TSİP-TKP: "Kutsal" ittifak

14 Ekim seçimlerinin hemen öncesinde TİP ve TSİP uzun birleşme görüşmeleri yaptılar. Karşılıklı "dükkancı" tutumlar yüzünden bu görüşmeler başarısızlıkla sonuçlandı. Şimdi ise, "işçi sınıfının bilimsel sosyalist hareketinin birliğini kurma" savaşımı yeni bir aşamaya ulaştı. TİP-TSİP zincirine bir de TKP halkası eklendi.

TİP, TSİP ve TKP'nin oportünist kanadı, bugünkü birleşme şarkılarını söylemeye başlamadan önce uzun bir süre karşılıklı küfürleşmişti. Örneğin, Kasım 1976'da *Yeni Çağ*'da ve Ocak 1977'de *Atılım*'da şöyle yazıyordu:

"TKP'ne saldırıda MİT ajanı sapıklarla, Maocularla, likidatörlerle işbirliği, ağız birliği eden daha bir kol vardır. Bunlar legal, açık ve *kendilerine 'sosyalist' diyen cep partilerinde* yuvalanmışlardır. Bunların taktikleri daha sinsidir. Bunlar ikiyüzlüdür" (S. Üstüngel, *Yeni Çağ*, Kasım 1976, s.1010) (abç). Yine *Atılım*'ın Şubat 1976 sayısında da şöyle deniyordu:

"Her ülkede olduğu gibi Türkiye'de de, işçi sınıfının partisi olmak isteyenler, bu işe özenenler çoktur. İşçi sınıfı toplumsal gelişmenin başını çeken devrimci güç olduğundan Marksist-Leninist olmayan küçük burjuva sosyalistlerinden tutun, burjuva partilerine kadar işçi sınıfının dışında, hatta onun karşısında olan akımlar hep işçi sınıfının 'partisi' görünmek çabasındadırlar. (...) TİP Genel Başkanı, verdiği bir demeçte, partisinin işçi sınıfının tek örgütü olduğu iddiasını bir daha ileri sürdü. (...) işçi sınıfının partisi olabilmek için bu sınıfın ideolojisini, devrimci teorisini, yani Marksizm-Leninizmi benimsemiş, partinin program ve tüzüğünün bu temellere oturtulmuş olması zorunluktur. (...) TİP programı ve politikasında bu nitelikler yoktur" (*Atılım*, Şubat 1976, s.8).

Fakat TİP'i *görünüşte* böyle değerlendiren TKP'nin programında, "işçiler, sendikalar, *işçi sınıfının öncü örgütleri*, TKP..." denmesi, sorunun oportünistler için pek fazla ideolojik temele dayanmadığını gösteriyor. (*TKP Programı*, s.25).

TİP ise, TKP'nin bir türlü kendisini Türkiye işçi sınıfının bir başka temsilcisi "saymamasına" öfkeleniyor ve daha düne kadar TKP'yi, "...kendilerine hak edilmemiş misyonu biçimsel olarak koruma kaygısı olanlar...", "kendi teorik darlıklarından hoşnut sekterler", "dogmatikler", v.b diye suçluyordu (*Yürüyüş*, 4 Mart 1980). Bir yandan da, oportünistleri can evlerinden vuran tehditler savurarak, "...birleşik bir demokratik cephe oluşmasına herşeyden çok zarar verdiklerini uluslararası hareket artık iyice öğrendi..." diyor ve birleşme çağrıları yapıyordu. Örneğin, 1 Mart 1980 tarihli *Çark-Başak*'ta şöyle yazıyor:

"Partimiz cephe birliği konusunda tekleşmeyi esas almaktadır. Bilimsel sosyalist platformda denebilecek üç hareket görmektedir ve işçi sınıfının politik birliğini sağlamak için bu üç hareketin birleşmesi, tekleşmesi hedefini başa almaktadır" (*Çark-Başak*, 1 Mart 1980, s.5).

Aslında, gerek TKP oportünist kanadının gerekse TİP'in "hem dövüşme, hem koklaşma" diyebileceğimiz bu tavırlarının ideolojik bir temele dayanmadığı açıktır. Zaman zaman ideolojik kılıflar aranmasına karşın temelde TKP oportünist kliğinin TİP'le dükkancılık ve dükkan sahipliği dışında bir anlaşmazlığı yoktur. TKP içinde, Leninciler, oportünistler ve ortacı oportünistler arasındaki güçler dengesi, TKP oportünist kliğinin TİP'le açıktan yakınlaşmasını bir süre engellemiştir, o kadar.

Nitekim bugün Lenincileri partiden temizlediklerini ve TKP'yi kendi "bağları" yaptıklarını sanan menşevikler artık açık açık şöyle yazabiliyorlar: "Günümüz koşullarında eylem birliğini yeni bir aşamaya yükseltmenin somut biçimi olarak, birleşik, legal, yığınsal bir işçi partisi olanağı öne çıkıyor" (*Atılım*, Haziran 1980). Bu, "kardeş parti TİP"i destekleyeceğim diye TKP'yi unutan Yakub Demir oportünizminin mirasçılarıyla, TİP'in TKP içindeki uzantısı Partizan kliğinin işbirliğinin bir ürünüdür. Uzun süren bir kuluçka devresinden ve militanları yatıştırma çabalarından sonra açıkça ortaya atılan bir öneri karşısında bazı sorular yanıtlamak zorundadır.

Lenin'e göre örgütsel birlik ideolojik birlik üstünde yükselir. Öyleyse, ideolojik birlik aramadan örgütsel birlik aramak oportünizmdir. Bu anlayışı TİP, TSİP, TKP birliği girişimine uygularsak karşımıza TİP, TSİP ve TKP arasında ideolojik birlik olup olmadığı ve bu birliğin ne zaman sağlanmış olduğu sorunu çıkıyor.

Eğer ideolojik birlik daha baştan vardıysa, şimdiye kadar açıkça söylenmemiş ve örgütsel birliğe yıllarca yönelinmemiş olması sahtekarlık ve ihanettir. En azından bugün bunun nedenlerinin açıklanması ve bu nedenlerin *ideolojik ayrılık* olmadığının söylenmesi gerekir.

Yok, eğer bu birlik *şimdi* sağlanmışsa, bunun hangi temelde sağlanmış olduğu açıklanmalıdır. Çünkü bunu yapmadan daha dün "kendilerine 'sosyalist' diyen cep partileri" ve "Marksizm-Leninizmi benimsememiş" diye nitelenen bu partilerle *örgütsel birlik* önermek militanlarla alay etmektir.

Fakat bir olasılık daha var: Belki de ideolojik birlik söz konusu edilmeden "çeşitli nedenlerle" örgütsel birlik öneriliyordur. Böyleyse, geçmişte söyledikleriyle tutarlı kalırlar ama bu kez de Lenin yanlıştır demeleri gerekir.

Kısacası, ya Lenin doğrudur ama o zaman ideolojik birliğin *nasıl, hangi temelde* ve *ne zaman* sağlandığı açıklanmalıdır; ya da Lenin yanlıştır ve örgütsel birlik için ideolojik birlik gerekmez.

TİP, TSİP, TKP birliğini ilkesizlik temelinde kotarmaya çalışanlar bu sorulara *açık yanıt* verenezler, çünkü verecekleri her açık yanıt onların maskesini yırtıp atacak, arkasından oportünizmin sırıttığı görülecektir.

TKP Leninciler Konferansı TKP, TİP, TSİP birliği ve işçi sınıfının birliği üstüne şöyle diyor:

"TKP'nin oportünist yönetimi TKP-TİP-TSİP birliğini savunuyor. Üstelik bu birliği işçi sınıfının *siyasal* birliği olarak niteleyerek, derin oportünizmini, kendi küçük burjuva özünü açığa vuruyor. Bunlara karşı ideolojik savaşımı kesiyor ve işçi sınıfını bunların kuyruğuna takmaya çalışıyor.

"TKP-TİP-TSİP birliği sağ eğilimli küçük burjuva sosyalist çizgilerin işçi sınıfını zehirlemek için birleşik çabası olmanın ötesine geçemez.

'İşçi sınıfının siyasal birliği ancak komünist partisinde, onun sınıf siyaseti çevresinde oluşabilir. Bunu güçlendirmenin baş koşulu yoğun ideolojik savaşım ve işçi sınıfına doğruları gösterecek, bilinç bulanıklığı yaratan akımların yanlışlığını pratikte sergileyecek siyasettir" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları*, s.40).

Macaristan toplantısı v CHP tahlili

Mehmet Toros

Geçtiğimiz Aralık ayında Macaristan'da düzenlenen *"Sosyalist ve sosyal demokrat partilerle ilişkilerin güncel sorunları"* konulu bir konferansta TKP adına yapılan konuşma *Çağ* dergisinin birinci sayısında yayınlandı. Bu konuşma, oportünistlerin, sosyal-demokrasi ve burjuva reformizmi, işçi sınıfının eylem birliği ve cephe konularındaki *en son* düşüncelerinin bir özetini veriyor. Bu "düşüncelerin" yere ve zamana göre sık sık değiştiğini biliyoruz. Bunların bir dökümünü Emine Engin ve Seyit Havran yoldaşlar *İşçinin Sesi* sayı 124-125'te vermişlerdi. Bu döküme şimdi, TKP "temsilcisinin" konuşmasında getirdiği son katkıları ekliyoruz.

Temsilci (menşeviklerin temsilcisi olduğuna bir itirazımız yok), CHP'nin sınıfsal yapısını ve karakterini konuşmasının başında üç kısa paragrafla tam bir çorbaya çevirdikten sonra, tam bir gazete okuyucusu gözüyle CHP'nin siyasetinin ana çizgilerini iki sayfa anlatıyor.

CHP yedi başlı bir yaratık mı?

Temsilciye göre, "CHP, kurulduğundan buyana çok sınıf ve katmanlı bir burjuva partisi olagelmiştir. Bugün de tekelci burjuvazinin belirli temsilcilerinden tekelci olmayan burjuvaziye, orta katmanlardan bir kısım emekçilere kadar değişik güçlerce oluşturuluyor". Demek ki CHP yedi başlı bir yaratık; her kim partinin herhangi bir kademesinde yer almışsa, seçimlerde CHP'ye oy vermişse partinin birazı da onun olmuş. Halbuki politikanın abc'si, bir partinin gerçek niteliğini en başta izlediği siyasetin ve yönetiminin belirlediğini öğretiyor. Ülkede var olan bütün sınıf ve katmanlardan insanların CHP sempatizanı ve üyesi olduğunu görmemiz için biraz gazete okumak yetiyor. Ayrıca AP'nin de durumu böyledir. Ama partide kim etkin, parti kimin eylemlerini ve siyasal taktiklerini uyguluyor? Bu soruların cevabı yok. Herhalde günün koşulları gereği (!) 1977 Konferansı'nda CHP'nin "ulusal burjuvazi"nin partisi olduğu doğrultusunda yapılan saptama artık geçerli değil. TKP Leninciler Konferansı'nda CHP'ye kimin etkin olduğu ve bu partinin eylemlerinin ve siyasal taktiklerinin özü açık seçik ortaya konuyor: "CHP büyük ağırlığıyla tekel-dışı burjuvazinin sözcüsüdür. Tekeldışı burjuvazi devrimci bir güç değildir. Sosyal-demokrat CHP' nin de devrimci bir parti olmadığı, burjuva reformizmiyle devrimi boğmak için özel çaba harcadığı apaçık görülmüştür".

Burjuva refromizmiyle sosyal-demokrasinin ayrı ayrı şeyler sayılması, TKP içinde Lenincilere karşı kurulan ortacı oportünist-oportünist bağlaşıklığının bir yan ürünü olmuş ve "baş tehlike" ilan edilen sağ oportünizm CHP içindeki sosyal-demokratların üzerinde yıkılmıştı. Bu bağlaşıklığın oluşum sürecini Yürükoğlu yoldaş *Üçüncü Program ve Görevlerimiz* kitabında anlattı. Bağlaşıklığın sürdüğünü temsilcinin şu sözlerinden anlıyoruz: "...CHP'nin reformist politikası, işçi hareketi içinde bir oportünist akım olarak ortaya çıkmamıştır. Ama sosyal-demokratizm, bu burjuva partisi yöneticilerince, onların bağlı sendika liderleri aracılığıyla işçi hareketine sızdırılmak isteniyor. Bu anlamda CHP içinde bir sosyal-demokrat eğilimden söz ediyoruz". Öte yandan *Atılım* ve *Savaş Yolu*'ndaki yazılara göre sosyal-demokratlar, hem CHP içinde hem de CHP dışında örgütlenen sağ oportünistlerdir. Temsilcinin konuşması da bize, "sosyal-demokratizmin", CHP *yöneticilerince* işçi hareketine sızdırılmak istendiğini "öğretiyor". Bu durumda CHP yöneticileri ne oluyor? Tabii, dedeleri 1923 Türkiye'sinde Haliç'te işçi olmadığı için sosyal-demokrat sayılmıyorlar! Bu biraz fazla "ince" bir ayırım değil mi? Ayrıca, madem bunlar işçi harketi içinden çıkmadığı için sosyal-demokrat sayılmıyor, o zaman bu "CHP içinde ve dışında örgütlenen" ve sosyal-demokrat sayılan sağ oportünistler kim?

Şimdi de sol kanat mı yanılgı içinde?

Lenin, oportünizmin evrimini daha 1916'da şöyle açıklıyordu:

"Oportünizm çürük olgundur. Sosyal şovenizme dönüşmüş, kesinlikle burjuva saflara geçmiştir. Sosyal-Demokrasi (burada devrimci Marksizm — İ.S.) ile moral ve siyasal bağlarını koparmıştır, örgütsel bağlarını da koparacaktır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.22, s.120).

Oportünizmin evrimi öyle hızlı işleyen bir süreçten geçiyor ki 1. Dünya Savaşı sonunda Lenin şunları yazıyor: "*...oportünizmin emperyalizme büyümesi.* Bu 1914-1918 savaşı sırasında ve ondan beri artık *evrensel* bir gerçek oldu... Oportünizm, ya da reformizmin, dünya çapında önem taşıyan bir olguya, *sosyalist emperyalizme* ya da sosyal şovenizme büyümesi kaçınılmazdı" (Lenin, c.29, s.502).

Oportünizmin, özünde burjuva reformizmi olduğunu ve oportünistlerin Marksizmle bağlarını kopararak giderek burjuvazinin bir kesimini oluşturduklarını Lenin daha birçok yazısında yineliyor. Bizim oportünistlerimiz ise sosyal-demokrasi ile burjuva reformizmi arasında yaptıkları bu zorlama ayrımdan medet umuyorlar.

CHP'nin karakterini üç paragrafta çorba eden oportünist temsilci, konuşmasına, CHP'nin eylemleri ve siyasal taktikleriyle devam ediyor. CHP yönetimine ileri adımlar attırmak, onları cepheye çekmek için senelerdir "kıssadan hisse" türünden hikayeler anlatan oportünist anlayış burada da kendini gösteriyor. Konuşmacı, CHP yönetimi "kendine daha önce en fazla oy sağlayan 'demokratik hak ve özgürlükleri geliştirme' sözü yerine, ...gericiliğin ve militarist çevrelerin baskıların" boyun eğiyor, diyor. Kıssadan hisse çıkartacak olan CHP yöneticileri artık oylarını artırmak için ne yapacaklarını biliyorlar demektir.

Temsilci devam ediyor: "CHP' nin bu sağcı gelişmesinde ve kendi programının gerisine düşmesinde (!) sağ yönetimin kendi sınıfsal konumları nedeniyle yığınları harekete geçirmekten duyduğu korkunun da önemli bir rolü oldu." Doğrudur, yığınları harekete geçirmekten ölesiye korkuyor ama bu korku onun varlığının, siyasal taktiklerinin temelini oluşturuyor. Oportünistler ise yıllardır bu korkuyu bir yanılgının sonucu olarak gösterip militanların bilincini bulandırdılar. Bu "yanılgının esiri" olmuş sosyal-demokratların başına gelenleri anlatıp durdular. Gel zaman git zaman, oportünistler baktılar ki CHP yöneticileri bir türlü dost sözü dinleyip ileri adım atmıyorlar ve üstelik yığın eylemlerini bastırmak için açıkça seferber oluyorlar, bu sefer de aynı "yanılgı" edebiyatıyla sol kanadın peşine takıldılar. Sol kanadın "yanılgısı"nın sağ kanadın "yanılgısından" ne derece farklı olduğunu anlamak için ise son iki ayın olaylarına bakmak yetiyor. Ecevit, 1 Mayıs yasağını protesto eden direnişçi işçilerin cezalandırılması için CHP'li belediye başkanlarına telefonla emir yağdırdı. CHP sol kanat saylavları ise Tariş ayaklanması sırasında sıkıyönetime akıl hocalığı yapmaya çabalarken sol kanat sözcüsü Süleyman Genç işçilere, "sorunlar böyle halledilmez dağılın" diyordu.

Sol kanat dışındaki "belli" bağlaşıklar kimlerdir?

Menşeviklerin temsilcisi şöyle diyor: "CHP'nin belli kesimleriyle, özellikle sol kanadıyla eylem birliği ise özünde orta katmanlarla ve öteki tekelci olmayan güçlerle bağlaşıklık sorunuyla bağlıdır. TKP bu bağlaşıklığı, Kürt demokratlarıyla bağlaşıklık gibi ulusal demokratik cepheyi oluşturma stratejisi çevresinde ele alıyor". Burada "özellikle sol kanadın" *dışında* bu bağlaşıkta yer alacak olan belli kesimlerden söz ediliyor. Bu "belli kesimler" kimlerdir? Ayrıca, "orta katmanlar ve öteki tekelci olmayan güçlerle bağlaşıklık nasıl, hangi temelde bir bağlaşıklık olacaktır? Bu konular, her zaman olduğu gibi koyu bir toz bulutu ardında bırakılıyor ve belirsiz tekerlemelerle geçiştirilmeye çalışılıyor. Macaristan toplantısında yapılan konuşma da bu kargaşalığı biraz daha derinleştirmekten öteye geçmemiştir.

Menşeviklerin kafa bulandırmalarına karşı TKP Leninciler Konferansı sosyal-demokrasi - CHP konularında açık seçik yanıtlar getirdi. Konferans Kararları'nda şöyle deniyor:

"CHP'nin sosyalizme açılan ileri demokratik halk devrimi için savaşta bağlaşık olabileceği düşünülemez. Komünistlerin görevi, CHP' yi sergilemek, onu yığınlardan yalıtlamaktır. Burjuvazinin aşırı gerici kolunun kaba saldırıları ve bu saldırılara verilecek yanıtın biçimi yığınların gözünde açıktır. Burjuvazinin yığınların bilincini bulandıran ideolojik saldırısının ana kaynağı CHP'dir. Burjuvaziye karşı ideolojik savaş, özünde CHP'ye karşı ideolojik savaştır.

2. Oportünistler CHP kuyrukçuluğunu şimdi CHP sol kanadı kuyrukçuluğu biçiminde yeniden önümüze sürüyorlar. CHP sol kanadı, tüm dünya deneylerinde görüldüğü gibi, sosyal-demokrasinin yığınlar içinde kaybolan etkinliğini daha sol görünen sözlerle canlandırma amacını taşıyor. TKP'nin Leninci güçleri, CHP'nin bütün kanatlarına karşı ideolojik savaşımı sürdüreceklerdir. CHP'nin kaybolan etkinliğinin de, CHP kuyrukçuluğunun da yeni biçimlerde yeniden canlandırılmasına izin vermeyeceklerdir".

Ulusal değerler ezilen ulusun omuzuna basarak savunulamaz

İlerleyen ulusal girişimler

Korhan Davut

"Yoldaşlarımız"ın yeni yayınlamaya başladıkları *Çağ* dergisi bir mucize! Her konuda Lenincilerin ne denli haklı olduklarını böyle güzel kanıtlayan bir "silah" zor bulunur.

Söz konusu dergide oportünizmin özellikle ulusal değerler ve Kürt ulusal sorunu üstüne yazdıkları ibret vericidir.

Yığınlar "yoldaşlarımızın" reformcu girişkenliklerinin, devrimci eylemlere ve devrim alternatifine karşı saldırganlıklarının, oportünizmin uzlaşmacı ruhunun yarattığı yorgunluğu yaşıyor. Miskin menşevizmin günahını, işçi sınıfımız fabrikalarda iliklerine kadar sömürülerek, zindanlarda işkencelere yatarak, sokak ortalarında kurşunlanarak çekiyor. Kürt halkı üstündeki amansız baskılar giderek yoğunlaşıyor. Ve onlar, dehşetli bir soğukkanlılıkla yürüyorlar. "Kutsal" ulusçuluklarına, her ne pahasına olursa olsun toz kondurmamak için Leninci ilkeleri başaşağı eden bir çalışma içine girerek, bunu "Kürt ulusunun bağımsızlık hakkını savunmak" diye satmaya kalkışıyorlar. İşte *Çağ* dergisinin 1 Nisan sayısı bu açıdan önemli. Bu yazıda L. Doğu'nun ulusal sorun ve bizim "ihanetimiz"le ilgili yazısından vereceğimiz iki alıntının bunun bir kez daha anlaşılması için yararlı olacağını sanıyoruz.

İşçinin Sesi 97-98. sayılarında, ulusal sorunla ilgili yazıda Lenin'den bir alıntı vermiştik:

"Kendi yazgısını belirleme özgürlüğünü yani ayrılma özgürlüğünü destekleyenleri, ayrılıkçılığı destekliyorlar diye suçlamak, boşanma özgürlüğünü destekleyenleri, aile bağlarının parçalanmasını destekliyorlar diye suçlamak kadar aptalca ve ikiyüzlüdür" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.20, s.422).

Burada anlaşılmayacak birşey yok sanıyorduk. Ama L. Doğu, bizim "ihanetimiz"i kanıtlayabilmek için Lenin'den aktardığımız bu sözlere karşılık; "evet Lenin'in dediği doğru, amma ancak tersinden anlaşıldığı zaman doğru" dercesine şöyle yazıyor:

"Nasıl ki, evlilikte boşanma hakkı mutlak boşanma anlamına gelmiyorsa, evlilik kurumunu bozmayı hedeflemiyorsa, ayrılma hakkı da, mutlak ayrılma anlamına gelmez. Evlilikte esas olan yaşamın birlikte sürmesidir"(Nisan 1980, *Çağ Dergisi*, sayı 1, s.29).

Lenin'in söylediklerinden anladığımız, ezilen ulusun ayrılma hakkına ancak sahtekarların, iki yüzlülerin karşı çıkabileceği, buna karşılık komünistlerin bu hakkı kararlı bir şekilde, "ama"sız "fakat"sız savunmaları gerektiğidir.

Aslında L. Doğu'nun bu demagojisinin altında, içine düştükleri alçaklık çukurunu gözlerden saklama çabası yatıyor. Ne var ki "usta" yazar, "evlilikte esas olan yaşamın birlikte sürmesidir" diyerek yakayı ele veriyor. Bu, zorla kaçırılıp zorla nikahlanan ve böylece "kutsal" evlilik kurumu içine sokulan bir genç kıza, evliliğin ne güzel bir şey olduğunu anlatmaya benziyor. Bu tutum, söz konusu insanı evlilikten *tümüyle* nefret ettirmekten başka bir sonuç vermez. Evlilikte "esas olanın" ne olduğu üstüne ahkam kesmeden önce sorulmsı gereken soru, bu evliliğin istenip istenmediği ve her iki tarafın da yararına olup olmadığıdır. Buna da en başta zorbalıkla evlendirilen karar verir.

Menşevizm bazı konulara duygusal bağlarla bağlıdır. Onun için kutsal olan bu konularda ya gizlenme gereğini duymaz ya da gizlenmeye kalksa bile ustalığını kullanamaz. Örneğin, oportünistler şöyle yazıyorlar:

"Emperyalizmin, işbirlikçi tekellerin sözcüleri Demirel, Türkeş, Feyzioğlu gibileri, komünistleri ulusal onurdan yoksun olmakla, ülkeyi Rusya'ya teslim etmekle suçluyorlar. Ulusal bağımsızlığın, ulusal onurun savunucusu olarak kendilerini gösteriyorlar. Sol oportünist caş gurubu da (*İşçinin Sesi* kastediliyor — İ.S.) böyle mi düşünüyor? Küçük burjuva milliyetçi akım ulusal bağımsızlığı, ulusal onuru korumayı, bu uğurda savaşmayı Demirel, Türkeş ve Feyzioğlu'na mı bırakıyor?" (agy, s.33).

Hayır "yoldaşım"! Leninciler ulusal onuru, ulusal değerleri savunur ama bunların, öteki ulusların (Kürt) ezilmesiyle bütünleşmiş yönlerini ayıklayarak. Şovenizmi çekip atarak. Siz, istediğiniz konuyu istediğiniz gibi savunmayı özgürce omuzlayabilirsiniz. Ama bunu devrimci hareketе bulaştırmayın! Gelip bize 1 Mayıs'larda Türk bayrağı taşımayı önermeyin. Hele bunu dünya işçi sınıfının enternasyonalist birliği adına önermeyin. Devrimci marşlar yerine, İstiklal Marşı'nın, "ULUSAL MARŞ"ın okunmasında ısrar etmeyin. Leninciler buna izin vermeyecek!

Ulusal değerlerinize, Kürt ulusunun bağımsızlığı üstünde akıl almaz bir ikiyüzlülükle demagoji yaparken bile toz kondurmuyorsunuz.

Çağ dergisiyle birlikte bizi bir kuşkudur aldı: Çeşitli dernekler kapatıldı. Acaba dergide getirdiğiniz teoriler, kapatılan dernekler yerine bir "Ulusal Değerleri Koruma Derneği" kurmak için yapılan ön çalışmalardan biri mi oluyor? Bunu yapmak için "muhtaç olduğunuz kudret, damarlarınızdaki 'asil kanda' " herhalde mevcuttur!

Kime, ne için özeleştiri

Bora Coşkun, İzmir

TKP içinde Leninizmi savunanlar oportünizmin dalına bindikçe, oportünistler ağızlarındaki salyaları bolca dökerek küfürleri artırdılar. Burada ilkeli siyaset konusuna değinmek istiyoruz. Çünkü oportünistler bir yandan en ilkesiz ve kaypak bir siyaset izlerken öte yandan ilkelerden ödün vermeyen Lenincilerden, *ilkeli davrandıkları için* özeleştiri istiyorlar.

Atılım, Savaş Yolu ve el altından dağıtılan 2 No'lu "Savaş Platformu"nda en göze çarpan şey, yazılan yazıların kimin görüşleri olduğunun belli olmaması ve hepsinin birbirinden farklı olmasıdır. Bu durumda hangisine göre siyaset saptanacak? Siyasette birleşilmezse örgütsel birlik nasıl sağlanacak?

CHP'nin kimin, neyin partisi olduğu Program'dan anlaşılmıyor. Konferans bir şey söyledi. Ardından *Savaş Yolu, Ana Halka*, vb. başka başka şeyler söylediler. CHP konusunda parti içindeki dengeye göre tavır belirlendi. Bu ilkeli siyaset midir?

2 No'lu "Savaş Platformu" adlı teksire gelinci şöyle dendiğini görüyoruz: "TKP birçok yayın organı gibi *İşçinin Sesi*'ni desteklеdi ve TKP'nin politikasına yanaşması için fırsat tanıdı" (aklımda kalan bu kadar). Şimdi sormak gerek. Bugüne kadar Türkiye'deki militanlara *İşçinin Sesi* gibi kaç tane gazeteyi tanıttınız? Oportünistler kendilerini belgelememek için bu teksire imza atmadılar. Ama ne yapsalar çaresizler, çünkü orada belgelenmeyelim derken pratikte bunu hergün belgeliyorlar. Örneğin, "Bu teksir laf yapıyor, imzasız bir teksir kimin adına savunulacak" dediğimizde "bize güvenmiyor musun" dediler. Bir hafta sonra da "sen 'burjuva yasallığı' arıyorsun" diye geldiler ve yüzleri kızarmadan bu teksir kimin adına, kim tarafından yazıldı diye sorduğumuz için "özeleştiri vermelisin" dediler.

Lenin şöyle diyor:

"... yayınlarımızın birçok değişik görüşteki sosyal demokratların tartışma organları durumuna gelmesini istiyoruz. Yoldaşlar arasındaki polemikleri reddetmiyoruz, aksine bunlara daha çok yer ayırmaya hazırız. Açık polemikler Rus sosyal demokratlarının ve sınıf bilinçli işçilerin gözleri önünde olursa var olan farklılıkların derinliğini göstermek açısından gerekli ve yararlıdır. Üzerinde görüş ayrılığı olan sorunların tüm açılardan tartışılması... gerekli ve yararlıdır" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İng. basım, c.4, s.320-330; *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye*, 4. basım, s.224).

Siz apayrı görüşleri birbiri ardına sıralıyorsunuz. Hangisini kimin savunduğunu söylemiyorsunuz. Tabanda çalışan yoldaşların ve işçi sınıfının fikir ayrılıklarını ve kimin neyi savunduğunu bilmesini istemiyorsunuz. Çünkü bilirlerse "inançları" yara alırmış. Hayır, kimsenin bilinci yara almaz. Siz, yeterince partimizdeki ayrılıkları yeterince açıkça söyleyin. Size inançları kalmaz ama, komünizme olan inançları daha çok artacaktır.

Benden "burjuva yasallığı" için özeleştiri isteyen oportünist şu sözleri de söyledi: "*İşçinin Sesi*'ni savununlar analarının ...na kadar gidebilir". Bir komünist bu kadar alçalır mı? Bu kadar düşer mi?

R. Yürükoğlu yoldaşımızın dediği gibi bugüne kadar TKP içinde eleştiri-özeleştiri mekanizması işleştilmedi. Üstün altı paylaması şeklinde sürüp giden "bürokratik disiplin" buna hiçbir zaman olanak tanımadı. Hangi yöneticinin neyi savunduğu sis perdeleri ardında saklandı. Bu, Leninci anlayışa baştan aşağı terstir. Şimdi Lenin'i rafa kaldıranlar gelmiş Leninci bir görüşü savunduğumuz için bizden özeleştiri istiyorlar. Kime, ne için özeleştiri?

Bütün halkın devleti

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği, işçilerin, köylülerin ve aydınların, ülkedeki tüm ulusların ve milliyetlerin emekçilerinin istem ve çıkarlarını dile getiren bütün halkın sosyalist devletidir.
(SSCB Anayasası Madde 1)

Aytaç Çalışkan

TKP Leninciler Konferansı Kararları'nda şöyle deniyor: "Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğunu, dünya devriminin öncüsü olduğunu anlamak, dünya devrim sürecini doğru kavramanın temel taşıdır" (*TKP Leninciler Konferansı Kararları*, s.56).

İşçinin Sesi'nin baştan beri savunduğu, Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olduğu görüşü, devrimci merkezin, proleter hareketinin, proleter savaşımının en yüksek aşamaya ulaştığı yer olduğu temeline dayanır. *Zayıf Halka*'da belirtildiği gibi, "Günümüzde dünya devrimci merkezi hala Sovyetler Birliği'dir. Çünkü, ekonomik ve toplumsal yönden en gelişmiş sosyalist ülke, işçi sınıfı hareketinin en yüksek boyutlara ulaştığı ülke demektir. Ve dünyanın ilk işçi devleti Sovyetler Birliği bugün en ileri sosyalist ülkedir" (R.Yürükoğlu, *Emperyalizmin Zayıf Halkası Türkiye, s.32)*

Sovyetler Birliği'nin dünya devrimci merkezi olarak rolünü yadsımak için "revizyonizm" saldırısına başvuranlar özellikle SBKP 25. Kongre kararlarında ve daha sonra SSCB'nin yeni anayasasında yer alan "Bütün halkın devleti" formülasyonunu proletarya diktatörlüğünün karşısına koyup, bunu sözümona "revizyonizm"e örnek olarak getiriyorlar.

Lenin, Marksçı devlet anlayışını özetlerken şöyle diyor: "Devlet sınıf çekişkilerinin *uzlaşmazlığının* ürünü ve belirtisidir. Sınıf çelişkileri nesnel olarak uzlaştıramadığı yerde, zamanda ve ölçüde devlet ortaya çıkar" (Lenin, *Devlet ve Devrim*, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s.15).

Sosyalist topluma dek tüm toplumlarda devlet, azınlıktaki sömürücü bir sınıfın, sömürülen sınıfları baskı altında tutmak, çelişkileri zor yoluyla gemlemek gereksiniminden doğdu. Proletarya diktatörlüğü farklıdır. Sömürülen çoğunluğun sömürücü azınlık olan burjuvaziye karşı baskı aracı olan proletarya diktatörlüğü, sömürücü sınıfları *ortadan kaldırmayı* amaçlar. Böylece sınıf çelişkilerini yokeder. Engels, komünizme geçişte devleti şöyle açıklıyor: "En sonunda (devlet) tüm toplumun gerçek temsilcisi olduğunda, kendini gereksiz kılar. Baskı altında tutulacak bir toplumsal sınıf kalmadığında ... özel bir baskıcı güce, devlete artık gerek kalmaz. Devlet kendini gerçekten tüm toplumun temsilcisi olarak örgütlediğinde ilk adımı, toplum adına üretim araçlarına el koyması, aynı zamanda devlet olarak son bağımsız eylemidir de (...) Toplumsal ilişkilerde devletin araya girmesi giderek her alanda işlevini yitirir, ve sonra kendiliğinden kuruyup gider. İnsanlar üzerinde yönetimin yerini maddelerin yönetilmesi, üretim süreçlerinin yürütülmesi alır Devlet 'ortadan kaldırılmaz'. *Kuruyup gider.* (Engels, *Anti-Dühring*, Progress Publishers, İngilizce Basım, s.333).

Proletarya diktatörlüğü, Engels'in anlattığı bütün bu süreci, üretim araçlarına tüm toplum adına el konmasından komünizme dek uzanan süreyi kapsar. Ve bu sürede, kendi içinde değişimlere yarar.

Sovyetler Birliği bu sürecin canlı anlatımıdır. Sovyetler Birliği'nin devlet biçimi bugün de proletarya diktatörlüğüdür ve bu komünizm kuruluncaya dek sürecektir. Ancak bu süreç içinde, ülke içi ve dışında sınıf savaşımının gelişmesine bağlı olarak proletarya diktatörlüğünün *işlevleri* de değişir, sosyalist devlet değişimlere uğrar. Stalin 1939'da SBKP 18. Kongre raporunda bu olguyu şöyle dile getiriyor:

"Sosyalist devletimiz Oktobr devriminden beri gelişmesinde iki ana aşamadan geçmiştir.

"*İlk aşama Oktobr Devriminden sömürücü sınıfların yok edilmesine dek olan dönemdi.* O dönemde ana görev, alaşağı edilmiş sınıfların direnişini bastırmak, müdahalecilerin saldırısına karşı ülkenin savunmasını örgütlemek, endüstriyi ve tarımı yenilemek ve kapitalist unsurların yok edilmesi için koşulları hazırlamaktı. Buna göre, bu dönemde devletimiz iki ana işlev gördü. Birinci işlev, ülke içinde devrilmiş sınıfları bastırmaktı. (...)

"Bizim devletimizin bir işlevi daha vardı: Bu da, yeni, sosyalist ekonomik sistemin taze fikirlerini geliştirmek ve halkı sosyalizm ruhunda yeniden eğitmek amacıyla devlet organlarımızca yerine getirilen ekonomik örgütlenme ve kültürel eğitim işi idi. Ama bu işlev o dönemde dikkate değer bir gelişmeye ulaşmadı.

"*İkinci aşama, şehirde ve kırda kapitalist unsurların yok edilmesinden, sosyalist ekonomik sistemin tam zaferine ve yeni Anayasa'nın kabulüne dek olan dönemdi.* Bu dönemde ana görev sosyalist demokratik sistemi bütün ülke çapında kurmak ve kapitalist unsurların son kalıntılarını yok etmek, bir kültür devrimi yapmak ve ülkenin savunması için tamamen modern bir ordu kurmaktı. Ve sosyalist devletimizin işlevleri buna göre değişti. Ülke içinde askeri baskı

Devamı 8. sayfada

Baştarafı 7. sayfada

işlevi bitti, öldü gitti; çünkü sömürü yıkılmıştı, artık sömürücüler kalmamıştı ve bu yüzden bastırılacak kimse yoktu. Bu baskı işlevinin yerine, devlet, sosyalist mülkiyeti hırsızlardan ve halkın malını yiyicilerinden koruma işlevini üstlendi. Ülkenin yabancı saldırıdan silahlı savunması işlevi yerinde kaldı. Bunun sonucu olarak Kızıl Ordu ve Kızıl Deniz Kuvvetleri ve aynı şekilde ceza organları ve entelijans servisi de tamamen kaldı. Devlet organlarınca ekonomik örgütleme ve kültürel eğitim işlevi de kaldı ve tam anlamıyla geliştirildi. *Şimdi devletimizin ülke içinde ana görevi barışçıl ekonomik örgütlenme ve kültürel eğitimdir. Ordumuza, ceza organlarına ve entelejans servisine gelince, onların keskin kenarı artık ülke içine değil, dışına, dış düşmanlara karşı dönüktür.*

"Gördüğünüz gibi, şimdi *tarihte eşi görülmemiş ve biçim ve işlevleri bakımından birinci aşamadaki sosyalist devletten de farklı, tamamen yeni bir sosyalist devletimiz var.*

"Ama gelişme burada durmaz. İleriye, komünizme doğru ilerliyoruz" (abç).

Ve gelişme gerçekten durmadı. 1939'dan buyana geçen 40 yılı aşkın sürede Sovyetler Birliği'nde nitel değişmeler oldu.

"Ekonomi, savaşın getirdiği güçlükleri yendikten başka dev adımlarla ilerledi, bilimsel teknolojik devrimle kendini yeniledi. İşçi sınıfı hem nicel, hem nitel açıdan gelişti. Köylülük, sosyalist kollektif mülkiyet temelinde yetişen nesillerle yepyeni bir öz kazandı. Aydınlar, halk aydınları oldular, sosyalist karakter kazandılar. Uluslar ve ulusal azınlıkların eşitliği temelinde tarihsel olarak yeni bir topluluk, Sovyet halkı ortaya çıktı. Ve sosyalizmin her alanda tek başına egemenliği ve nüfusun tüm kesimlerinin işçi sınıfının ideolojik ve politik konumlarını benimsemesiyle, *proletarya diktatörlüğü 'Bütün Halkın Devleti'ne büyüdü, açıldı*" (*İşçinin Sesi*, sayı 71).

İşte "Bütün halkın devleti", proletarya diktatörlüğünün gelişmiş sosyalizm, komünizmin maddi teknik temellerinin kurulması aşamasında büyüdüğü biçimidir. Bugün Sovyetler Birliği'nde baskı altında tutulması gereken düşman sınıflar yoktur. Devlet, tüm halkın devletidir. Bu devletin baskıcı yönü, dış düşmana, emperyalizme karşıdır.

Sovyet halkı şanlı Lenince partisi, toplumun yöneticisi ve örgütleyicisi SBKP önderliğinde dev adımlarla komünizm ışığına koşuyor! "Bütün halkın devleti", devletin kuruyup gitme sürecinde bir aşamadır. Dünya ölçüsünde emperyalizmin çökmesiyle, yeni aşamalara büyüyecektir.

Yaz Taarruzu yeni bir dönem açacaktır!

Şahin Dalıcı, Ankara

Yaz Taarruzu geldi, kapıya dayandı. Ne yapabiliriz? Ne edebiliriz? soruları tüm militanların kafalarında. Bu konuda yanlış anlayışlar, yanlış bakış açıları yok mu? Elbette var. Geniş bir tartışma ortamı oluşturularak bunun üstesinden geliniyor, açık tartışma canlı bir şekilde yaşama geçiriliyor.

Önce bu konudaki yanlış eğilimleri de alalım. Bazı yoldaşlarımız taarruz eylemini sadece parasal soruna çözüm getirmeyi amaçlayan bir eylem olarak düşünüyorlar. Sorunu sadece bu şekilde ele almak doğru olmaz. Arkadaşlarımdan bir kısmı elini kafasına koymuş, kara kara düşünüyor. "Bu kadar parayı nasıl bulacağım" diyor. Yani onun kafasında, taarruz eylemi, belli bir miktar parayı bulmak, örgüte vermek şeklinde somutlanıyor. Elbette taarruz eyleminin en önemli bir hedefi örgütün mali sorunda rahatlamasını sağlamaktır. Tüm örgütlere gönderilen teksirde şöyle deniyor: "olanakların elverdiği kadar eylem" değil, "eylemin, hareketin getirdiği kadar olanak yaratmak".

Yalnız, yaz taarruzunun özünü kavrayamazsak, altında yatan ideolojik teorik nedenleri kavrayamazsak mali sorunda da yaya kalırız. Teksir gene şöyle diyor: "Yaz çalışmalarının iki temel öğesi, Yaz Taarruzu ve örgütlenme çalışmalarının güçlendirilmesidir. Bu süreç örgüt olarak bolşevikleşme, güçlenme doğrultusunda gözle görülür, somut adımların atıldığı bir süreç olacaktır".

Ve Yaz Taarruzuna can veren 3 temel ilke konuluyor.

"1. Kişisel devrimci özveri olmadan devrimci savaşım olmaz,

2. İdeolojik güç maddi güce dönüştürülmelidir,

3. Burjuvazi ve oportünizme karşı savaş güçlendirilmelidir".

İşte Yaz Taarruzu tüm bunları amaçlayan, çok yönlü çalışmaların bütünüdür.

Kısaca, diğer bir yanlış anlayışa değinelim. Bu, Yaz Taarruzunun İngiltere'de yapılabileceği, Türkiye'de geçerli olamayacağıdır. Elbette, İngiltere veya başka bir ülkenin, şartları Türkiye'den farklıdır. Ama bu farklılık taarruz eyleminin Türkiye'de başarılı olamayacağını getirmez. Başarılı olması bizlere bağlı olan, öznel bir olaydır. Zaten ülkemizin nesnel ortamı, Yaz Taarruzuna ayrı bir önem kazandırmaktadır. Yaz Taarruzu, bu anlamda hareketimiz açısından dönüm noktası olabilir. Ayrıca sapla samanın ayrıldığı bir sınav da olacaktır.

Yaz Taarruzu 10 haftalık bir süreyi kapsıyor. Yani iki aylık bir okul, burjuvazinin değil, bizim okulumuz. Kapitalizmin egemen olduğu, tüm değer yargılarının buna göre biçimlendiği bir ülkedeyiz. Öyle bir ülke ki on iki yıldır çürüyor, çürüyor, çürüyor. Bu çürümeden hepimiz etkileniyoruz. Kapitalizmin bir ürünü olan bireyci anlayış, yararcı anlayış yok mu? o da var. İşte Yaz Taarruzu bunları asgariye indirmemiz, bireyci anlayışın her türlüsünden kendimizi uzaklaştırmamız için yardımcı oluyor.

Devrimci özveri olmadan, devrimci savaşım olmaz diyoruz. Teksirde şöyle belirtiliyor. "Gerçek bir bolşevikler örgütü, devrim savaşımına yalnızca bağışını, keseneğini, boş zamanlarını değil, tüm enerjisini, tüm yeteneğini ve ömrünü veren devrim savaşçılarıyla kurulur".

Devrimci özverinin anlamını iyi kavramamız, memur anlayışını yerle bir etmemiz gerekiyor. Okulumuzda bu anlayışı yerleştireceğiz.

Lenince ideolojimizi maddi güc haline getireceğiz! Bizim silahımız Marksizm-Leninizmdir. Tüm zorlukların üstesinden gelecek olan Lenince ideolojimizdir. Bu ideolojimizi kavramak, kavratmak yığınlara benimsetmek, harekete geçirmek! İşte Yaz Taarruzu bu anlamda da bize okul olmaktadır. Teksire dönelim. Şöyle deniyor. "Yaz Taarruzu boyunca Leninizmin okunup özümsenmesine her zamankinden daha çok önem verilecektir. Özellikle Lenin'in, Ne Yapmalı, İki Taktik, Nisan Tezleri, Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky adlı yapıtları sistemli bir biçimde işlenecektir".

Yığınları harekete geçirmek konusunda ise şunlar var. "Yapılması gereken örgütün eylem kapasitesini arttırmak, yani örgütü güçlendirmektir. Örgütümüze yeni eylem açınımları kazandırmak zorundayız"

Somut olarak neler yapabiliriz? Bu genellemenin ışığında neler yapabiliriz? Parti örgütlerinden başlıyarak, İMG'lere ve geniş yığınlara uzanan tartışma toplantıları açacağız. Bu tartışmalarda çeşitli öneriler ortaya atılacaktır, değerlendireceğiz, karara bağlayacağız. Herkese iş vermesini ve denetlemesini bileceğiz. Örnekleyelim.

Bir mahallede çalışıyoruz diyelim. Parti örgütü 2 aylık bir program çıkaracak. Belli hedefler koyacak, iş bölümünü görev dağıtımını yapacak. İMG'leri göreve koşacak. Canlı propaganda, ajitasyonla çalışmalar hız kazanacak. Belli sürelerle değerlendirme toplantıları yaparak hatalarımızı görecek, bunun üstesinden gelmek için canla başla çalışacağız.

Enerjik ve kararlı olalım! Eğer günün görevlerini iyi kavrarsak, devrimci girişkenliğimizi, komünist yaratıcılığımızı yaşama geçirirsek, inanın yoldaşlar, iki ay sonra çok daha farklı bir yerde olacağız!

Yaz Taarruzu, örgütümüzün Lenince normlar temelinde oturtulması savaşımında, güçlendirilmesi savaşımında, Lenince TKP savaşımında, burjuvaziye ve oportünizme karşı savaşta ileri bir adım olacaktır.

Haydi Yaz Taarruzu için görev başına!

Uluslara kendi yazgılarını belirleme hakkı tanınmalıdır!

İŞÇİNİN SESİ

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Kahrolsun sömürgecilik! Kahrolsun tekelci kapitalizm!

Yıl:7, Sayı: 132
7 Temmuz 1980

ÇEK-AL SAYFASI

Kıbrıs sorunu

Emine Engin, Yıldırım Girneli

I

Kıbrıs sorunu nedir?

Kıbrıs sorunu derken "sorun" sözü çeşitli anlamlar taşıdı. İlk başlarda Kıbrıs halkının sömürgeciliğe karşı başkaldırışı, burjuva basınında "sorun" olarak adlandırıldı. Ondan sonra, burjuva ulusçuluğunun bölücü etkilerini kullanan emperyalist odaklar, "toplumlararası anlaşmazlık" kışkırttılar. Derken, bu "anlaşmazlık"lardan ve Yunanistan'ın da işe karışmasından yararlanan Türkiye finans-kapitali, 1974 Temmuz'unda Kıbrıs'ı işgal etti. Ve elkoyduğu 1/3 lük bölümü sömürgeleştirmeye başladı.

İşgalin üzerinden 6 yıl geçti. Türkiye hükümetleri, hem işgal bölgesinde yaşayan Kıbrıs Türk halkını özümseyebilmek hem de o bölgenin geleceğini sağlama almak için, işgal bölgesinde yaşayan nüfus kadar bir nüfusu da Türkiye'den Kıbrıs'a aktardı. Bugün 20.000'in üstünde asker, yüzlerce resmi ve sivil görevli Kıbrıs'da Türkiye finans-kapitalinin bekçiliğini yapıyor.

Türkiye tekelleri Kuzey Kıbrıs'ın en ucra köşesini bile sömürü ağına aldı. Bununla bağlı olarak Kuzey Kıbrıs'ın hava ulaşımından deniz taşımacılığına, postasından para birimine dek herşey Türkiye devletinin eline geçti. Kıbrıs Türk Federe Devleti, dünya kamuoyuna karşı Kıbrıs'ın federe bir parçası gibi gösterilirken, gerçekte Türkiye'nin bir ili durumuna sokuldu.

Bu Türkiye burjuvazisinin alışılagelmiş taktiğidir. Uluslararası çelişkiler arasında cambazlık yaparak, 35-40 yıl önce Hatay'da da aynı taktiği uygulamıştı. Bağımsızlık, tarafsızlık, "Türklerin hakları"(!) derken Hatay'da birden Türk bayrakları belirdi ve 1939'da Fransa ile pazarlık içinde Hatay Türkiye'ye bağlandı. Burada konumuz Hatay değil ve öz olarak Kıbrıs'la tam bir paralellik de kuruyor değiliz. Ancak yöntemlerdeki benzerliği görmek, burjuvazinin bugün yaptığını daha iyi anlamak açısından önemlidir.

"Türk soydaşlarımız", "yavru vatan" çığlıkları, "bağımsızlık" tehditleri arasında bugün yapılan, bir yandan Kuzey Kıbrıs'ı Türkiye'ye ilhak etmektir, öte yandan bunu kredi dilenciliğinde v.b. koz olarak kullanmaktır.

Çağımızda hiçbir sorun iki sistem arasındaki savaşımdan kopuk ele alınamaz. Kıbrıs sorunu da öyledir. Emperyalist odakların çıkarları ve buna karşı Sovyetler Birliği'nin, sosyalist ülkelerin önerdiği, birçok ülkenin de desteklediği çözüm söz konusudur: Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'ı işgaline hemen son vermek, Ada'yı tüm yabancı asker ve silahlardan arındırmak, soruna dıştan karışma olmadan toplumlararası görüşmelerle çözüm bulmak ve sorunun uluslararası yönlerinin de uluslararası bir konferansla karara bağlanması.

Ancak, sorunda doğrudan taraf olan bir ülkenin komünistleri olarak bizler, yalnızca bu çözümü bildirilerde desteklemekle ve emperyalizmin Kıbrıs'da güttüğü çıkarları sıralamakla yetinemeyiz. Menşeviklerin yıllardır yaptığı, bir devlet edasıyla bunları sıralamaktır. Bize düşen, aynı zamanda "kendi burjuvazimizi", Türkiye finans-kapitalinin Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirme çabalarını sergilemektir. Bunun önümüze koyduğu görevleri açıklamaktır.. Kıbrıs sorununu Türkiye devrim savaşına bağlamaktır. Ancak o zaman, desteklediğimiz uluslararası çözümün gerçekleşmesi emperyalist oyunların bozulması için çalışmış oluruz. Bu yazıda bu soruna böyle yanaşacağız.

II

KIBRIS'IN KISA GEÇMİŞİ

Kıbrıs sorununu daha iyi anlayabilmek için Kıbrıs'ın kısa geçmişine bakmakta yarar vardır.

Kıbrıs çok eskiden beri doğal zenginlikleri ve özellikle stratejik konumuyla Akdeniz devletlerinin dikkatlerini üzerinde topladı. Ülke, Akdeniz'deki güçler dengesine göre sürekli el değiştirdi. Cenevizliler, Venedikliler derken 1571'de Osmanlı İmparatorluğu'nun sömürgeleri arasına katıldı. 1878 Osmanlı-Rus savaşları sırasında, Osmanlılar Çarlığa karşı İngiltere ile bağlaşıklık kurdu. Anlaşma uyarınca Kıbrıs geçici olarak İngiltere'ye bırakıldı.

1. Dünya Savaşı'nda Osmanlılar bu kez emperyalist Almanya'nın yanında savaşa katıldı. Osmanlıların bu tutumu nedeniyle, karşı emperyalist cephede yer alan İngiltere Kıbrıs'ı sömürgeleri arasına kattı. Lozan Antlaşmasıyla Türkiye Kıbrıs üzerindeki hükümranlık haklarından vazgeçti.

Ada 1959 yılına kadar İngiltere'nin sömürgesi olarak kaldı. 1959'da İngiltere, Türkiye ve Yunanistan arasında Zürih'de bir antlaşma imzalandı. Buna göre Kıbrıs bağımsız bir cumhuriyet oluyordu. Yeni kurulacak cumhuriyetin bağımsızlığını da o antlaşmaya imza atan 3 ülke "garanti" ediyordu.

1960 Londra Antlaşmasıyla da Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulduğu resmen ilan edildi.

Bağımsızlığın kazanılması

Kıbrıs'ın bağımsızlığını kazanması uzun bir savaşım sonucunda oldu. Halk arasında sömürgeciliğe karşı savaş kıvılcımları daha 1930'larda birikmişti. Öfke, 1931'de kendiliğinden bir halk ayaklanmasına yol açmıştı. Halktaki bu birikime dayanarak, Kıbrıs burjuvazisinin bir kesimi, Yunanistan burjuvazisinden de destek alarak 1950'de sömürgeciliğe karşı savaş başlattı. Gerilla savaşını yürütmek üzere, Yunan generali Grivas ile Makaryos EOKA örgütünü kurdular.

Sömürgeciliğe karşı savaş, Enosis belgisi altında başlatıldı. Enosis hareketi, Kıbrıs açısından İngiliz sömürgeciliğine karşı ilerici tohumlar taşıyan burjuva ulusçuluğunu da, Yunanistan'ın Kıbrıs'ı ilhak etmeye yönelik burjuva ulusçuluğunu da içinde barındırıyordu. Bu hareket, Kıbrıs bağımsızlık savaşına damgasını bastı. Sömürgeciliğe karşı savaş, burjuvazinin hegemonyasında yürüdü.

Sömürgeciliğe karşı savaşta işçi sınıfı başı çekecek kadar güçlü değildi ama yok da değildi. Savaşa aktif katıldı.

Kıbrıs Komünist Partisi 1926'da kurulmuştu. İllegal çalışıyordu. 1941'de legal olarak AKEL kuruldu ve 1944'de Komünist Partisi kapatıldı. Kıbrıs işçi sınıfı 1940'lardan başlayarak sendikalarda da örgütlüydü. Daha 1940'larda PEO'nun-Kıbrıs İşçi Federasyonu'nun-üye sayısı 11.000'e yaklaşıyordu. Sarı sendika SEK'in ise 700 dolaylarında üyesi vardı.

Kıbrıs'da ticaret kesimini tutan bir komprador burjuvazi vardı. Burjuvazinin bu kolu sömürgecilerin yanında saf tuttu. Öte yandan, İngiliz emperyalizminin baskısına karşı kapitalizm daha çok kilise şemsiyesi altında gelişiyordu. Bu bakımdan anti-sömürgeci hareket içinde kilise ağırlık taşıdı.

Kıbrıs'da kilise büyük bir siyasal güçtü. Bu, tarihsel nedenlere ve onlarla bağlı olarak da ekonomik güce dayanıyordu. 1960'lara gelirken Kıbrıs'daki toprakların %10'u, ekilebilen alanın %20'si kilisenin malıydı. EMA (Kıbrıs Maden İşletmeleri) tekeli vb. kilisenin elindeydi. Kilisenin turizm alanında birçok yatırımı, birçok lüks oteli vardı. Kooperatifçilik hareketi de kilisenin denetimindeydi. Kısacası endüstri, tarım vb. dallarında gelişen kapitalizmi, önemli ölçüde kilise temsil ediyordu. Burjuvazinin bu kolu kiliseyle bağlıydı.

Kıbrıs Türk kesimindeki burjuvazi çok cılızdı. Kompradorluğa aday olma çabası içinde sömürgeciliğe karşı savaşta İngiliz sömürge yönetiminin yanında yer aldı. Sömürge'yardakçısı Denktaş daha sonra "12'ye Beş Kala" adlı kitabında, "değişen dünya koşullarından habersiz olarak sömürge yönetimini desteklediklerini" söyleyerek, işi masum bir düzeyde geçiştirmek, geçmişi küllemek istiyor.

Kompradorluk kapma sevdasıyla sömürgecilerin yanında yer alan, bu yüzden hem komprador Rum burjuvazisiyle dalaşan, hem de bağımsızlık hareketine düşman olan Kıbrıs Türk burjuvazisi, daha 1950'lerde provokasyonlara başladı. Türk emekçileri Rumlardan ayırmak için kışkırtmalara girişti. Sömürgeciliğe karşı savaşın enosis belgisi altında yürümesi, Rum burjuva ulusçuluğu içeriği taşıması ve en önemlisi, bu ulusçuluğun sınıfsal özü gereği Türklere ulusal baskıya doğru sık sık taşması, Kıbrıs Türk toplumu üzerinde Kıbrıs Türk burjuvazisinin etkisini pekiştirdi. Kıbrıs Türk emekçilerini anti-sömürgeci savaşıma yığınsal katılmaktan uzaklaştırdı, Denktaşların kucağına attı.

Kıbrıs kurtuluş savaşının başını işçi sınıfı çekmiş olsaydı, burjuva ulusçuluğuna karşı koyar, onun dönüp bir başka halkı ezmesine izin vermez, proletarya enternasyonalizmini öne çıkarırdı. Burjuva ulusçuluğu, sömürgeciliğe karşı haklı bir öz taşıdığı zaman bile, yine de halklar arasında bölücü etki yapıyor.

İşte Kıbrıs'da güzel güzel birlikte yaşayan halkın arasına fit sokulabilmesi burjuva ulusçuluğunun yarattığı bölücü hava temelinde gerçekleşti. Bunu yalnızca emperyalizmin oyunlarıyla açıklayamayız ve burjuva ulusçuluğuna karşı savaşmadan emperyalizmin oyunlarını bozamayız.

Bağımsızlık sonrası

Bağımsızlıktan sonra Kıbrıs'da kapitalizm hızla gelişmeye başladı. Bu bir yandan işçi sınıfını hızla geliştirdi, güçlendirdi. Öte yandan, burjuvazinin iç çelişkilerini azdırdı.

EOKA, sömürgeciliğe karşı savaşı Enosis belgisi altında yürütmüştü. Bağımsızlıktan sonra ise EOKA'nın önemli bir kesimi için artık enosis gündemden gitti. Makaryos'un önderlik ettiği kesim, yine enosis belgisini sık sık kullanıyordu ama artık Yunanistan'a bağlanmayı pek istemiyordu.

Aynı zamanda bağımsızlıktan sonra kapitalizm yalnızca kilise şemsiyesi altında gelişmedi. Kilise dışında gelişen kapitalizm ise kilisenin gücüyle rekabet etmek zorundaydı. Kilise çok güçlüydü. Madencilik, şarapçılık gibi alanlarda tekeldi. Kooperatif hareketi ve bankası onun denetimindeydi. Buna karşılık Kıbrıs Bankası da bir diğer odağı oluşturuyordu ve bu odağın devlet içinde devlet olan kilisiyle çelişkileri günden güne artıyordu.

Böylece bir yandan kilisenin dev gücüne karşı Yunanistan'a yaslanmak isteyen bir burjuva kesim vardı. Öte yandan da EOKA örgütünün enosis hevesi kursağında kalmış bir parçası vardı. Bu iki etkenin birleşmesi temelinde, 1970'de EOKA-B örgütü kuruldu. Yunanistan'daki faşist yönetimle sıkı bağ içinde olan EOKA B de faşist bir nitelik taşıyordu.

1970 sonrasında Rum burjuvazisi içinde bu çelişkiler daha da kızıştı. Kooperatif hareketi sanayiye önemli yatırımlara girişti. Ayrıca kilise bankacılık alanına da el atmaya kalkıştı. Bunlar Kıbrıs'da hür teşebbüsün tehlikede olduğuna(!) dair salt atışmalara yol açtı.

Kıbrıs Türk burjuvazisi de bağımsızlık sonrasında palazlanmak için dişini tırnağına takmış uğraşıyordu. Rum burjuvazisi güçlü bir rakipti. Bunun için Kıbrıs Türk burjuvazisi kendine özgü, rakiplerinin giremeyeceği bir alan yaratma, yani Ada'yı bölme sevdasına düştü. Bu kez dayanacağı İngiliz sömürge yönetimi yoktu. Genel olarak emperyalizme, özel olarak da Türkiye'ye sırtını dayadı. Türkiye zaten yıllardır Kıbrıs'daki "soydaşlarının haklarını"(!) düşünüyordu.

Kıbrıs Türk toplumunun başındaki Küçükler ve Denktaşlar, Türkiye'yle birlikte "toplumlararası anlaşmazlık" kışkırtmaya hız verdiler. Bu arada birçok Türk devrimci, "aziz soydaşlarının" eliyle katledildi. Ardından Rumlar öldürdü denerek "soydaş" edebiyatı döktürüldü. Rum kesiminde de enosis hevesi kursağında kalan eski EOKA'cılar aynı yönde çalışıyorlardı. Rum burjuvazisinin bir kesimi ve Yunanistan da bunları destekliyordu. Böylece 1963'den sonra iki halkın arasını açma girişimleri yeniden alevlendi.

Görünüşte, "toplumlararası çatışma", gerçekte ise çeşitli burjuva kesimlerin, emperyalist odakların çelişki ve çıkarları Kıbrıs'ı bugüne getirdi. 1974'de önce faşist bir darbe yapıldı. Ardından Türkiye finans-kapitali, yurtsever subay Ecevit'in kumandasında Ada'ya "barış ve özgürlük" götürdü!

Sonuç olarak bir noktayı yeniden vurgulayalım. Ada'da sorun, yalnızca ABD emperyalizmi ve NATO'nun giriştiği bir komplodur diyenler iki toplumun arasını açmaya, yani ABD ve NATO'nun komplolarına yardımcı oluyorlar. Adanın yerli burjuva ulusçuluğuna meydanı boş bırakıyorlar. Bu da emperyalizmin oyunlarına temel oluşturuyor.

Rum burjuvazisinin, ya da Türk burjuvazisinin ulusçuluğuna dokunmadan yapılan "anti-emperyalist" söylevler yabancı burjuva ulusçuluğuna karşı yerli burjuva ulusçuluğunu tutmak olur. İşçi sınıfını böler. Kıbrıs'ın kısa geçmişi, Lenin'in şu sözlerini canlı biçimde kanıtladı: "Proletaryaya hizmet etmek isteyenler, tüm ulusların işçilerini birleştirmeli ve *yerli* ve yabancı burjuva ulusçuluğuna karşı kararlı bir biçimde savaşmalıdırlar" (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, c.20, s.25). Yerli sözcüğünün altını Lenin çizmiş! Biz de yaşamda çizelim!

III

OPORTÜNİSTLERİN TUTUMU

1974'de Kıbrıs olayları patladığı zaman Türkiye'yi görülmemiş bir şovenizm seli kapladı. Bu curcuna içinde TKP en enternasyonalist tutumu koydu. Bu tutum Türkiye'de tek kaldı ve ardından gelen yıllar içinde belli bir yarar sağladı.

Ancak TKP MK'nın bu tutumu bazı yönleriyle kaş yaptıysa birçok yönüyle göz çıkardı.

Enternasyonalizmle kuyrukçuluk aynı kaba sığmaz

Daha işgal olmadan, Kıbrıs'daki darbenin ardından yayınlanan, 17.7.74 tarihli, yalnızca *Yeni Çağ*'da basılan ve her nedense(!) *Atılım*'da yer almayan bir PB Açıklaması vardır. Burada şöyle deniyor:

"Türkiye'de eldeki kısıntılı demokratik hakları daha da budamak, *hükümet zor duruma düşürmek* isteyen azılı gerici ve işbirlikçi çevrelerin, militarist kliğin harp ve gerginlik psikozundan istifade etmeleri için elverişli bir ortam yaratılmak istenmiştir" (abç).

O tarihte başta Ecevit-Erbakan karması hükümet vardır. Mart 1974'de *Atılım*, bu hükümetten "devrimci bir programın uygulanmasını" istemiş ve bunun için halk yığınları adına hükümete zaman da tanımıştı (*İşçinin Sesi*, sayı: 113-114, R. Yürükoğlu, "Ulusal Burjuvazi Nedir?"). Kıbrıs'ın işgalinin hemen öncesinde de PB'nun başlıca tasası hükümetin zor durumda bırakılmasıdır!

İşgalin hemen ardından yayınlanan 20-25.7.74 tarihli MK çağrısında da aynı anlayış yansıyor:

"Amerikan emperyalizmi, NATO ve Yunan faşist cuntasının Kıbrıs'ta yaptığı hükümet devirmesini bir oldu bittiye getirmek için her türlü baskı ve manevralara başvurdular. Türkiye hükümeti başka bir tutum aldı. Türk ordusu Adaya çıkarma yaptı. Karşı çıkan Yunan cuntasına bağlı birliklerle Türk birlikleri arasında savaş başladı.

"Türk hükümeti, açıklamasında: "Adaya savaş ve kan götürmediğini", yasal hükümeti geri getirmek istediğini belirtti.

"Türkiye hükümeti, Güvenlik Kurulunda alınan kararların Cenevre Konferansında kabul edilmesi için kesin davranmalıdır. Çünkü bu kararlar hükümetin yapmış olduğu açıklamaya uymaktadır. Türkiye Komünist Partisi, hükümetin ilk yaptığı açıklamasıyla verdiği sözü tutmasını istiyor.

"Türkiye'de 'kurtarmak' sözleri ile Adanın bir kısmına oturmak isteyen gerici çevreler vardır. Bunlar şovenizm duygularını körüklüyorlar".

Açıkça söyleniyor ki Türkiye hükümeti Amerikan emperyalizminden, NATO'dan farklı bir tutum almıştır. Ne anlamda farklı? Bunun yanıtı, hükümetin verdiği sözü tutmaya çağrılmasından çıkıyor. Hükümet Ada'ya kan ve savaş götürmeyebilecek, "verdiği sözü" tutabilecek bir hükümetmiş! Yani hükümet, Amerikan emperyalizmi ve NATO'dan anti-emperyalist anlamda farklı bir hükümetmiş!

Üstelik, hükümet şovenizm duygularını körüklemiyormuş. Bunu yapan gerici çevrelermiş. Hükümetin körüklediği şovenizm değil, anti-emperyalist tohumlar taşıyan türünden ulusçuluk olsa gerek! Öyle ya, hükümet ABD'den ve NATO'dan "farklı" tutum alarak, ezilen Türk ulusunun haklarını aramak(!) için Kıbrıs'a gitti. Söylenmek istenen budur.

Bunlar CHP hükümetinin başka bir ülkeyi işgali ardından söyleniyor! İşgal öncesi hükümete bağlanan "devrimci program uygulama"(!) umutları yıkılmamış. Tam tersine neredeyse işgal "devrimci programın parçası"(!) gibi gösterilecek. İşgal sanki devrimci programın parçası ama onu "devrimci" rayından çıkarmak, Ada'nın bir parçasına oturmak isteyenler var!

Çağrının gerisi de bunlara karşı yazılmış. TKP'nin Ada'ya yapılacak her türlü saldırıya karşı olduğu, Ada'da savaşın durdurulması, NATO'dan çıkılması gerektiği söyleniyor. Çağrı Kıbrıs'ın işgalini bir saldırı olarak değil, askersel karışma olarak niteliyor.

Çağrı eklektik. Hükümeti aklamayla, Ada'nın bağımsızlığını savunan bir görüşü birleştiriyor. Sonuçta öyle bir anlam çıkıyor ki, hükümet özde haklı, biçimde haksız. Biçimdeki haksızlığı da NATO, ABD emperyalizmi, Yunan faşist cuntasının Ada'da yaptığı darbeyi oldu bittiye getirmek isteyerek körükledi.

Ada'nın işgalini yöneten hükümeti kayıran, Türk ordusu Ada'ya savaş ve kandan başka birşey götürebilirmiş izlenimini yaratan bu çağrı, ne kadar savaşa karşı konuşsa da, özde proleter enternasyonalizmiyle ters düşüyor. Ve büyük bir olasılıkla, enternasyonalist bir uyarı ile kısa sürede rota kırılıyor!

20-25.7.1974 tarihli çağrının yer aldığı *Atılım*'ın baş yazısı çağrıyla çelişiyor. Çağrıdan sonra yazıldığı belli olan başyazıda şöyle deniyor:

"Başbakan yardımcısı Erbakan, Kıbrıs'a yapılan çıkarmanın nereye yönelik olduğunu açıkladı. Adayı 'böleceklerini' söyledi. Bu da yeni değildir. Açeson planında bu da öngörülmektedir. 'Enosis'in ikili uygulanmasıdır. Bu, Adaya asker çıkarırken hükümetin yaptığı 'barış, güvenlik' gibi açıklamaların boş laflar olduğunu tanımaktır. NATO'culuk, halklar, ülkeler arasında barış ve güvenlik yolu değildir.

"Başbakanın, çıkarmadan sonra, Amerika'ya, NATO'ya bağlılıktan söz etmesi, yardımcısının açıklaması, Sancar'ın kucaklaşması, Demirellerin heyamolası batakçılık, serüvenlik politikasının yürütülmesidir".

Bir iki hafta içinde bu denli yüz geri etmek ve iki çelişik tutumu *Atılım*'ın aynı sayısının aynı sayfasında yansıtmak, doğrusu açıklığın istemeyen türüdür. Sanki bir iki hafta içinde yaşamdan çok büyük dersler çıktı! Sanki Başbakan Ecevit önceleri Amerika'ya, NATO'ya karşıydı da bir anda dönüverdi!

TKP yönetiminin tutumundaki bu 180 derecelik dönüşten sonra, 14.8.74 tarihli Orduya Çağrı çıktı. Bu çağrıda "uniformalı halk çocuğu asker"le "subay" kavramlarının birbirine karıştırılmasını bir kenara bırakırsak, şöyle deniyor:

"Kıbrıs'a barış ve özgürlük değil, harp ve yıkım götürüldü. Amerikan emperyalizmi, NATO'daki egemen çevreler, Kıbrıs'ı bölmek ve NATO üssü haline getirmek planını hükümet, Genel Kurmay Başkanı Sancar'ın emrindeki militarist klik eliyle uygulamak istiyorlar. Halka ekmek, özgürlük veremiyenler omuzuna silah verip harp serüvenlerine sürüklüyorlar. Sıkıyönetimle sömürü ve talan düzenini sağlama bağlamaya, istilacı hedeflerle halkın anti-emperyalist kurtuluş hareketini bastırmaya, onu hedefinden şaşırtmaya çalışıyorlar".

...

"Mehmetçik memleketine dön!"

14.8.74 tarihli bu çağrının yayınlandığı *Atılım* Eylül 1974 sayısında, "ulusal sorunlarımız nelerdir" başlıklı bir yazı yer alıyor. Yazıda, "burjuvazi... Kıbrıs'a asker çıkarmakla ve bunu saldırıya dönüştürmekle" diye bir söz geçiyor. İlk asker çıkarma saldırı değildi kılıfı altında, kuyrukçu tutum aklanıyor. Keskin dönüşler "diyalektik" bir biçimde açıklanıyor: TKP yönetimi saldırı değilken başka, saldırıya dönüştürülünce başka tutum aldı! İyi ama "saldırı değilken" anlayışı bile kuyrukçuluğun, biraz sinsi bir biçiminden başka birşey olmuyor.

Bundan sonraki, 5. Ekim tarihli PB açıklamasında ise, açıkça kuyruğuna takılma olanağı bırakmadığı için hükümete kızgınlık var:

"NATO'ya bağlı kalan Hükümet, Amerikan emperyalistlerinin yayılma planları uğruna orduyu, Birleşmiş Milletler üyesi, bağımsız Kıbrıs devletinin üzerine sürdü. Yeşil Adaya kan, yıkım götürdü, onu böldü. Bu serüvenle Türk burjuvazisi ve hükümeti yeni çelişkiler içine düştü. Dünya halklarının önünde saldırgan olarak boy gösterdi, Birleşmiş Milletler'de sipsivri ortada kaldı".

İlk başta hükümetin NATO'dan, Amerikan emperyalizminden anti-emperyalist (!) anlamda farklı bir tutum aldığı söylenmişti. Şimdi, aynı hükümetin Amerika'nın yayılma planları için çalıştığı söyleniyor. Ecevit hükümeti dünya halkları önünde saldırgan olarak boy gösterek bir çuval kuyrukculuğu berbat ettiği için kızılıyor.

Kıbrıs'ın işgali sırasındaki ve ondan sonraki yıllarda çıkan *Atılım*'lara şöyle bir göz atmak çok ilginç oluyor, Kıbrıs'a ilişkin cümlelerin, hem de iyi cümlelerin geçtiği bazı yazılar yok değil, var. Ama, örneğin, işgalden sonraki ilk 1 Mayıs belgileri arasında Kıbrıs'a ilişkin olanı hiç yok. İşgalin yıldönümüne denk gelen, hem de Helsinki Konferansı'na ilişkin 31 Temmuz 1975 tarihli bir MK bildirisi var. Kıbrıs'dan söz edilmiyor.

İnsan düşünüyor. Kıbrıs'ı ordu işgal etti, işgal barışı bozdu, bu da NATO'nun çıkarlarına uygun düştü. Bu yüzden belki barış, ordu, NATO konulu yazılarda Kıbrıs'ın işgaline değinilmiştir diye akla geliyor. Genel olarak barış, ordu, NATO konularında birçok yazı var. Bunların ezici çoğunluğunda Kıbrıs'ın işgaline ilişkin tek söz geçmiyor.

Peki, ordu, barış, NATO konularında Kıbrıs hakkında pek bir söz geçmiyor; İşgal Ecevit hükümeti baştayken yapıldı; Öyleyse acaba hükümete, Ecevit'e CHP'ye ilişkin yazılarda Kıbrıs'ın işgaline değinilmiş midir? Bu hepten yoktur. Nasıl olsun ki? Örneğin, ana seçim, ara seçim dolayısıyla bir sürü seçim bildirisi var. Bunlarda CHP'ye ya göz kırpılıyor, ya da açıktan destek veriliyor. Doğaldır ki aynı zamanda Kıbrıs'ın Ecevit eliyle işgali unutturulacaktır. Kuyruğa takılabilmek için Ecevit aklanacaktır.

Menşevikler Kıbrıs'ın işgaliyle Ecevit hükümeti arasındaki bağlantıyı unutturuyorlar. Bunun için Kıbrıs konusunu hepten unutturmak zorundalar. Bu nedenle ordu, barış, NATO gibi konulara değinirken bile Kıbrıs yok oluyor.

"Yığınlar kendi deneylerinden öğrenirler" sözünün ardına sığınarak devrimci bilinç vermeyi "serüvencilik" diye adlandıran menşevikler, yığınların ders çıkaracakları deneyimleri de örtbas ediyorlar.

Sözün kısası, oportünistlerin kendi benzetmelerini kullanırsak, kuyrukçuluk ve enternasyonalizm aynı kaba sığmıyor. Enternasyonalist tutum, menşeviklerin üzerinde başkasının pantalonu gibi duruyor ve iki de bir düşüyor. Ya Ecevit'in iyi şeyler yaptığını, hükümetin ABD'den NATO'dan anti-emperyalist (!) anlamda farklı tutum aldığını söylüyorlar. Ya, hükümet aslında iyidir ama emperyalizmin etkisi altında kaldı da kötü işler yaptı demeye getiriyorlar. Bu kötü işleri ise unutturuyorlar. Oportünistler "ulusal burjuvazi"yi aklıyor, ulusçuluk yapıyorlar.

Komünistlik mi, Kemalistlik mi?

İlk bakışta *Atılım*, Kıbrıs konusunda yalnızca CHP'yi, "ulusal burjuvazi"yi aklıyor, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci burjuvaziyi suçluyor.

Gerçekte ise *Atılım*'ın aklaması tekelci burjuvaziyi de kapsıyor. Sürekli işbirlikçi tekelci burjuvazi sözleri geçiyor, ama söylenenlerin bütün mantığı yalnızca işbirlikçiliğe göre kurulu oluyor. *Atılım* tekelci burjuvaziyi emperyalizmle işbirliği yaptığı için suçluyor. Onun Kıbrıs'a yönelik, sömürgeleştirme gibi, tekelci doğasından kaynaklanan kendi öz güdülerini söz konusu bile etmiyor. Sanki tekelci burjuvazi "kötü" işler yapmaz, yaparsa işbirlikçi olduğundandır.

Atılım'ın bu mantığı, Fransız, İngiliz emperyalistlerini eleştiren, Almanya'nın sömürgelerini ise geçiştiren, Kautsky'lerinkinin, Almanya'yı İngiltere'yi eleştiren ama Fransa'nın sömürgelerini geçiştiren Longuet'lerinkinin, vb. aynısıdır. Yalnız *Atılım*'ın mantığı Türkiye'nin ulaştığı düzeyde yansıyor. Bir de Türkiye emper-

yalist olsa *Atılım* kimbilir neler diyecek.

Mart 1976'da TKP, YKP ve AKEL imzası taşıyan ortak bildiride şöyle deniyor: "Her üç parti, ... üzerine oturduğu bölgeyi sömürgeleştirmeye çalışan Türkiye'nin sürdürdüğü saldırıyı şiddetle yeriyor ve kınıyor". Bu bildiri Nisan 1976 *Atılım*'ında yer alıyor. Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'ı sömürgeleştirdiği fikri bu bildiriyle beliriyor ve yok oluyor.

Bir başka ülkeye saldırıp, onu sömürgeleştiren ülkenin komünistinin görevi, bunu kendi işçi sınıfı, halkı önünde sürekli sergilemektir. Oportünistler, ülke içinde emperyalizmi sergilemekle yetiniyorlar. Burjuvaziye yönelttikleri en ağır hakaret emperyalizmin etkisinde kalmak ya da işbirlikçilik oluyor. Oportünistler ülke içinde, burjuvazinin yaptıklarını emperyalizmini sergileme yolunda kullanıyorlar, burjuvaziyi, tekelci burjuvaziyi bile, sergilemiyorlar. Ülke dışına dönünce, ortak bildirilerde vb. ise kendi "enternasyonalistliklerini" sergilemek için burjuvazi hakkında atıp tutuyorlar.

Bu enternasyonalizm değildir, oyundur. Enternasyonalist görevleri yerine getirmeden, rol yapmaktır. *Atılım*'a damgasını vuran ortacı oportünizmin tipik bir örneğidir. Altında ise derin bir ulusçuluk yatar.

Savaş Yolu, *Atılım*'ın ortacı oportünist "ustalığı" içinde dikkatlice koyduğu mantık zincirini, çıplak olarak ortaya çıkarıveriyor. *Savaş Yolu*'nun ikinci sayısında şöyle deniyor:

"Ekonomik bunalımdan çıkış yolu emperyalizmden bağımsızlaşabilmekten, içerde emperyalizmin işbirlikçisi tekelleri 'kuşatabilmekten' geçmektedir. Sınıfsal tavrını daha 1974'den bu yana "tekellerin kuşatılması" biçiminde koymuş olan CHP, bu konuda ne yapmıştır? Kendisini tekellerin kuşatmasına izin vermekten başka...

Uluslararası finans kuruluşlarına ve çok uluslu emperyalist tekellere sıkı sıkıya bağımlı bir ekonominin çıkmazı ancak bu bağımlılıklar aşılarak yenilebilir. Bu da anti-emperyalist, anti-tekel bir politika ile olanaklıdır.

Buraya dek söylenenler, *Atılım*'ın yuvarlak tutumu içinden kolayca çıkarılan sonuçlardır. *Savaş Yolu*'ndan ise bu sonuçları çıkarmaya bile gerek yoktur. Sonuçlar apaçık ortadadır. Bu da sağ oportünizmle, ortacı oportünizm arasındaki farktır.

"Bugünün dünyasında, Türkiye gibi bir ülkenin önünde, seçenekler vardır. Tutarlı ve kararlı bir anti-emperyalist politika, "üçüncü dünya ülkeleri" de denen ülkeleri etkileme gücüne, bunlar arasından hammadde kaynakları, pazar olanakları açısından önem taşıyan ilerici rejime sahip ülkelerle yakın işbirliği olanaklarını açmaya elverişlidir. Bunun sadece dış gezilerle ve ahbaplık veya dindaşlık ilişkileriyle sağlanamayacağı, tutarlı, kararlı bir dış politikaya ve ekonomi politikasına ihtiyaç gösterdiği ortaya çıkmıştır".

Bu anti-emperyalizm değildir.

Bu artık "ulusal burjuva" kuyrukçuluğu bile değildir. Bu, "ulusal tekelci burjuva" kuyrukçuluğu, Türkiye'nin şu bu emperyalist gücün çömezi olmayan bir emperyalist ülke olması özlemidir.

Savaş Yolu'nun anti-tekelcilik dediği, tekelci burjuvazinin belli bir kesiminin kuşatılmasıdır. Aynı yazıda, "emperyalizmin yerli işbirlikçileri ve ortakları olan tekellerin gücünü kırmak"dan söz ediliyor. Yani tüm tekellerin değil, bazılarının kendini değil gücünü kırmak. Yani kuşatmak.

Savaş Yolu'nun "emperyalizmden bağımsızlaşabilmek" dediği, büyük emperyalist güçlerin çömezi olmadan, Türkiye'nin kendisinin başınabuyruk bir emperyalist güç olmasıdır. Bunun yolunu gösteriyor: büyük emperyalist güçlere karşı, "ilerici" bir görünümle üçüncü dünya ülkelerine yanaşın diyor. Kuzu postuna girin, pazar olanakları vardır diyor. Sadece ahbaplık, dindaşlık ilişkileri yetmez diyor.

"Anti-tekelcilik" yaygaraları altında tekellerarası çelişkilerde saf tutmak. "Anti-emperyalizm" çığlıkları ardında emperyalist bir Türkiye özlemi!

Savaş Yolu 2. sayısında patavatsızca içini döküyor. Oportünistlerin yalnızca Amerikan emperyalizmi ve NATO diye konuşmalarının, Türkiye'deki finans kapital olgusunu ise küllemelerinin ardında yatan mantığı açığa çıkarıveriyor.

Aynı *Savaş Yolu*, 18. sayısında da şöyle hayıflanıyor:

"Osmanlı İmparatorluğu yarısömürge bir imparatorluktur. Emperyalizm tarafından parsellenmiştir. Kürdistan'ın durumu Osmanlı despotluğunun bıraktığı mirastır. Osmanlı despotluğunun yıkılışı ile birinci emperyalist paylaşım savaşı sırasında Kürdistan parçalanmış bugünkü konumunu almıştır. Türkiye, Osmanlı İmparatorluğu'nun yıkıntıları üzerinde, emperyalizme karşı kurtuluş savaşı vermiş, politik bağımsızlığını elde etmiş, yeni bir devlettir.

"Türkiye ile Osmanlı İmparatorluğunun yapısı aynı değildir. Türkiye sömürge edinecek yapıdan uzaktır. Emperyalizm döneminde sömürge edinme şansını yitirmiştir".

Kürdistan konusunda yeni devletin hiçbir suçu yoktur. O Osmanlılardan kaldı. Yeni devlet sömürge edinecek yapıdan uzaktır, bu nedenle Kuzey Kıbrıs'ın işgalinde de böyle bir güdü söz konusu olamaz. Her halde *Savaş Yolu*, sömürge edinme kavramını eski Osmanlı sınırlarıyla somutluyor. Ah bu büyük emperyalistler olmasa....

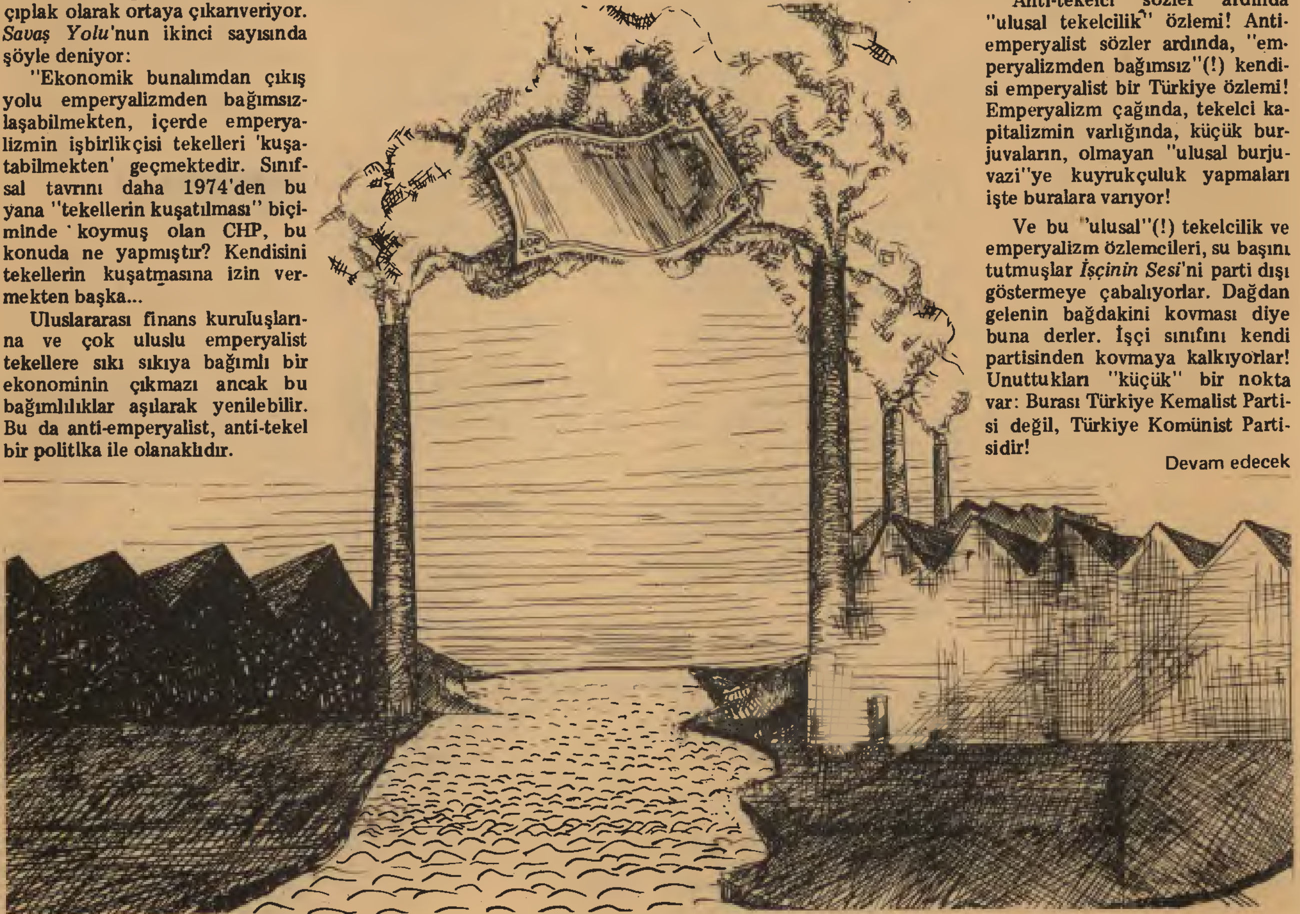
Türkiye'de tekelci kapitalizm varsa, sömürge (bugünkü anlamıyla) edinecek yapıdan hiç de uzak değildir. Büyük emperyalist güçlerin varlığı koşullarında, kolayca dışa açılamaz. Ancak bu demek değidir ki hiç sömürgesi olamaz ya da sömürge edinmek için saldırganlık etmez. Kürdistan iç sömürgedir, Kuzey Kıbrıs'ın işgali ise sömürge edinme yolunda saldırganlığın somut örneğidir.

Savaş Yolu, bu "nesnel gerçekleri göz ardı" ediyor. İlk bakışta çelişik görünen iki yazı, gerçekte birbirini tamamlıyor. Biri emperyalistleşme yolunu gösteriyor. Ötekisi sömürge olgusunu gizliyor. Birinde CHP'ye "anti-emperyalist" görünümlü emperyalistleşme planları öneriyor. Ötekisinde, Türkiye' nin bu konuda "katettiği yolu" yığınlardan gizliyor.

Anti-tekelci sözler ardında "ulusal tekelcilik" özlemi! Anti-emperyalist sözler ardında, "emperyalizmden bağımsız"(!) kendisi emperyalist bir Türkiye özlemi! Emperyalizm çağında, tekelci kapitalizmin varlığında, küçük burjuvaların, olmayan "ulusal burjuvazi"ye kuyrukçuluk yapmaları işte buralara varıyor!

Ve bu "ulusal"(!) tekelcilik ve emperyalizm özlemcileri, su başını tutmuşlar *İşçinin Sesi*'ni parti dışı göstermeye çabalıyorlar. Dağdan gelenin bağdakini kovması diye buna derler. İşçi sınıfını kendi partisinden kovmaya kalkıyorlar! Unuttukları "küçük" bir nokta var: Burası Türkiye Kemalist Partisi değil, Türkiye Komünist Partisidir!

Devam edecek

İsm t Ş rif Vanlı'dan İşçinin Sesi'ne mektup

Oportünistlerin *Savaş Yolu* ve *Çağ* dergilerinde gazetemiz *İşçinin Sesi* ve İsmet Şerif Vanlı üzerine yazdıkları yalanlardan sonra, İsviçre'de yaşayan İ.Ş. Vanlı'dan bir mektup aldık. Geçen sayımızda duyurduğumuz gibi bu mektubu kısaltmadan yayınlıyoruz.

İşçinin Sesi

Sayın editor, değerli yoldaşlar,

Bir arkadaşım gazeteniz *İşçinin Sesi*'nin 21 Nisan 1980 tarihli sayısını bana yolladı. Kürt halkının tarihi konusunda benden bilgi almak amacıyla beni "İngiltere"de aramışsınız.

Yukarıdaki adresimden anlaşılacağı gibi "İsviçre"de yaşamaktayım. Kürt tarihiyle ilgili olarak size yardımcı olmaya çalışmak benim için gerçekten bir mutluluk ve bir görevdir. Çünkü Türkiye Cumhuriyeti'ndeki Kürt ulusal sorununun öneminin farkında olduğunuz ve siyasal çizginizi ideolojinizle tutarlı kılmak için çalıştığınız açıkça görülüyor.

Yazılarında ilerici terminolojiyi (emperyalizme karşı, faşizme ve gericiliğe karşı, sosyal, ekonomik ve ulusal kurtuluş için) kullanan guruplar, ya da insanlar, kanımca, üç ana kategoriye ayrılabilir.

1. Yaptıkları, (yani pratik siyasal savaşımları) hiçbir ödün vermeden doğrudan doğruya ideolojileri tarafından yönlendirilenler. Bunlar tam ve gerçek ilericidir. Bildiğim kadarıyla (tam olarak bilmiyorum), *İşçinin Sesi* çevresindeki gurubu ya da partiyi bu birinciye, samimi ve cesur militanlar kategorisine koymam gerekir.

2. Öte yanda, kendi kullandıkları ilerici terminolojiye bile inanmayanlar vardır. Bunlar için bu terminoloji yalnızca "moda kelimelerdir". Bunlar yalancı ve sahte ilericilerdir.

3. Bu ikisinin arasında, ortada fakat değişik yerler tutan farklı birtakım guruplar vardır:

a) Emperyalizme karşı savaşıma inandıkları halde (ki bu savaşımı genellikle soyut olarak düşünürler) bilinçli ya da bilinçsiz olarak yönetimdeki gericiliğin (burjuva ya da latifundiya) ulusçu-şoven ideolojisinin etkisi altında kalanlar. Eğer bunlar Türklerse, Amerikan emperyalizmine karşı savaşım verirler, coğrafyasal olarak uzak bölgelerdeki bağımlı halkların ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler, ama şovenist olmaları nedeniyle Türkiye Cumhuriyeti'nde olup bitenlere gözlerini kapatırlar, yani Kürt ulusal sorununu görmemezlikten gelirler. Bunlar gerçek ilerici değil, oportünisttir.

b. Yukarıda "a" maddesinde ele alınanlarla, şovenist olduklarından değil ama büyük olasılıkla daha sert bir baskıdan çekindikleri için, pratikte aynı konumda olanlar. Bunlar taraf tutmaya cesaret edemezler, sorunlardan ve "dertlerden" "kaçınırlar". Bunlar "yarı-ilerici"den başka birşey olamazlar.

c. Son olarak, belki de deneyim yetersizliğinden ya da bilgi eksikliğinden, haklı bir ideolojiyi tutarlı bir çizgiye dönüştürmeyi bilemeyenler var. Bunları, belki de "ütopik ilerici" olarak tanımlayabiliriz.

TKP'nin yayınları *Savaş Yolu* ve *Çağ* dergilerinin bana, Irak Kürdistanı halkının devrimine hizmet etmem nedeniyle, "gerici" dediklerini öğrendim. 21.4.1980 tarihli yazınızda, bu dergilerin ve TKP'nin, oportünizm, yalancılık ve çarpıtma yaptığını belirtiyorsunuz.

Gerçekte, bu konuda, nasıl bir tanımlama kullanılması gerektiğine hiç önem vermiyorum. Beni kişisel olarak ilgilendirdiği halde şimdilik, TKP'nin ve dergilerinin bana karşı bu "nezaketini" bilgi eksikliğine yoracağım. Bu mektubun yazarı Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda "Baba İsmet" diye tanınma onuruna sahip olduğuna göre (öyle anlaşılıyor), eh, "Baba"nın sabırlı ve açık yürekli olduğunu kanıtlaması gerekir. Onun için, ezilen Kürt halkının gerçek dostları arasında olduklarını kanıtlamaya davet ettiğim, hala "dostlarımız" diye tanımlamak istediğim TKP'lileri aydınlatmak için sorunu yeniden anlatacağım. Bir başka deyişle onları, biz Kürt'lerin kendilerine hala uzattığımız dostluk eline layık olduklarını ve bunu hak ettiklerini kanıtlamaya davet ediyorum. Sorunu yeniden ele alırken, bunu hiçbir şekilde bir "suçlamadan" kendisini "temize çıkarma"ya çalışan bir kişi olarak yapmadığımı da açıkça belirtmek isterim:

— Emperyalizme karşı, ve çok kereler de (Kürt halkı sorununda olduğu gibi) hem emperyalizme hem de faşizm ve gericilik tarafından yürütülen ya da uygulanan *iç sömürgeciliğe* karşı tüm bağımlı ve ezilen halkların davasını her zaman savundum.

— Irak Kürdistanı devriminin liderliği, benim, devrimin Avrupa'daki sözcüsü olmamı istedi. Her Kürt kendi halkına yardımcı olmaya çalışıyordu. Yalnızca ulusal baskı altında olmakla kalmayan, aynı zamanda toplu kırım ve göçe zorlamayla yok edilmek istenen Irak Kürt halkı adına bu görevi kabul etmek görevimdi. Irak Baas partisinin başındaki Saddam Hüseyin kliğinin uyguladığı bu ırkçı, nazi politikası şimdilik belirli ölçüde amacına ulaştı.(1) Bu, Mustafa Kemal ve İsmet İnönü'nün Türkiye Kürtlerine karşı uyguladığı politikayı bazı yönleriyle hatırlatmıyor da değildir.

— Bu halk uğruna bu sözcülüğü, kabaca 1962-1966 ve sonra, yine devrimin liderliğinin ricası üzerine, 1974-1975'te görev ve onur olarak üstlendim. Bu arada, 1970'te Lozan Üniversitesi'nde Irak Kürdistanı devrimi üzerine bir doktora tezi yazdım ve yayınladım.(2)

— Bu sözcülüğün bana yüklediği görevler, uluslararası basına, siyasal partilere ve dünya kamuoyuna bilgi vermeyi, uluslararası örgütlere protestolar yollamayı ve Uluslararası Kızıl Haç'tan Kürt halkına insancıl yardımlar (ilaç ve yiyecek) sağlamayı içeriyordu. Devrimin siyasal veya askersel yönetiminde hiçbir sorumluluğum yoktu. Irak-KDP'nin üyesi bile değildim ve şu anda da değilim.

— Irak-İran arasındaki 6 Mart 1975 tarihli anlaşmadan ve Kürt devriminin liderliğinin, yani Molla Mustafa Barzani ve Irak-KDP Merkez Komitesi'nin, devrime (halkın devrimine) son vermesi ve İran'a çekilme kararından sonra, Tahran ve Bağdat hükümetlerini ve Kürt liderliğini şiddetle eleştirerek bu karara kamuoyu önünde karşı çıktım ve Irak'taki Kürt halkını devrimi sürdürmeye çağırdım. Bunu, biri Cenevre'de, diğeri Paris'te ve üçüncüsü Roma'da olmak üzere Mart-Nisan 1975'te düzenlediğim basın toplantılarında açıkladım. Molla Mustafa Barzani buna sinirlendi ve 2 Mayıs 1975'te Tahran'da bir basın toplantısında "devrimin sona erdiğini" doğruladı, Şah'ı kutladı ve kişisel olarak da bana "bir müslüman, iyi bir Kürt hatta erkek bile olmadığımı" söyleyerek saldırdı. Bunu İran yönetiminin baskısı altında — ki olabilir — söyleyip söylemediği benim için önemli değil.

— Fransa'nın en büyük anti-emperyalist basımevi olan Maspero (Paris) tarafından 1978'de yayınlanan Kürt'ler ve Kürdistan hakkındaki kollektif bir kitabın Irak Kürt'leri bölümünü ben yazdım ve burada Irak Kürdistanı devrimi liderliğinin yanlışlarını ve kendi görüşlerimi açıkladım. Bu kitap Almanca ve, sanırım, İngilizce olarak da yayınlanacak.(4)

Almanca yayınlanacak ve İngilizce yayınlanma olasılığı da olan "Ayetullah'ın Dinci (Teokratik) İran Cumhuriyeti ve Ulusal Sorun" hakkında yeni bir kitabı Fransızca olarak hazırladığımı bilginiz olsun diye belirtmek isterim.

Şimdi Türkiye'ye dönerek Cumhuriyet halkının neler çektiğini değerlendirmeye çalışalım: Burada binlerce haksızlıktan sözedilebilir ve doğrudur da. Fakat bu haksızlıkları en temel ve ortak noktalara indirgersek iki ana sorun buluruz:

1. Emekçi sınıfların (kent proletaryası ve yarı-proleterler, köylülük, ücretliler, artizanlar, vb.) sömürüsü ve bu duruma son vermek için savaşım veren parti, hareket, sendika ya da kişiye karşı baskı. Bu durum tüm Türkiye için geçerlidir.

2. Temel olarak Kürt sorunu olan ulusal sorun. Bu sorun, Cumhuriyet sınırları içindeki Kürdistan'da yaşayan Kürt ulusunun — ya da milliyetinin yok sayılmasından ve baskı altında tutulmasından kaynaklanıyor. Kürt'lerin (sanırım toplam nüfusun %20'sinden fazladır) aynı zamanda daha ufak ulusal ya da etnik gurupların — ulusal baskı altında bulunmalarına bir de Kürt bölgelerinin, Kürt köylü ve işçilerinin, Türk yığınlarından çok daha fazla sömürülmesi ekleniyor ki bu güçtür. İsmail Beşikçi'nin yapıtını ve daha başkalarını da bilirsiniz.(5) Bu durumu özetlersek, Türkiye Kürdistanı'nın, bir yandan ulusal, diğer yandan sosyal ve ekonomik olmak üzere çifte baskı altında ezilen, Cumhuriyet sınırları içinde bir sömürge olduğunu söyleyebiliriz.

Devamı 14. sayfada

Çalışan halk yığınlarını — gerek Türk, gerek Kürt ve gerekse diğer— sömüren ve Kürt halkını ve Kürdistanı bir iç sömürge durumunda tutanlar aynı insanlardır: Bir iç uşak olan Kürt gericiliğinin ve yabancı bir efendi olan Amerikan emperyalizminin yardım ettiği Türk yönetici sınıfı (kapitalistler, işadamları, toprak sahipleri).

Yönetici sınıf, kendi sınıf ayrıcalıklarını sürdürmek ve arttırmak, bu sömürüyü, bu sömürgeciliği ve bu baskıyı korumak ve yabancı efendisine daha iyi hizmet etmek için, sistemin kurbanlarının artan protestoları karşısında her geçen yıl daha faşist bir güç haline geldi. Batı Avrupa'dan ithal edilen, biçimsel olarak "demokratik", "saygıdeğer" bir anayasa paravanası artık bu çirkin faşist gücü gözlerden saklamaya yaramıyor.

Türkiye'de perde arkasında başka bir güç daha "Atatürk ilkeleri adına", bu haksızlıkları püskürtmek için durumu dikkatle izliyor: Türk ordusunun genel kurmayı, albay Türkeş ve "bozkurtları" ile Bay Prof. Erbakan ve sözde "müslüman"larından söz etmeye gerek yok. Bunun bizi getirdiği noktada artık, Mustafa Kemal'in yaptığı işleri "efsane olmaktan kurtarma"mız gerekir. Sorun çok basittir. Objektif olmak, konuları yerli yerine oturtmak yeterli olacaktır. Mustafa Kemal, Osmanlı monarşisini yıkmak, Cumhuriyeti ilan edip ülkeyi emperyalizm ve askeri işgalden kurtarmakla olumlu ve ilerici bir iş başarmıştır. Bu, Kurtuluş Savaşı olarak bilinen tarihsel bir işti. Fakat yaptığı bütün öteki işler ya yüzeysel ya da olumsuz; ya da kesinlikle faşist ve ırkçıydı. Türkiye içindeki "modern sömürge Kürdistan"ı yaratan oydu. Ulusal baskıdan, sömürüden ve Kürt halkının — ki onlar da Kurtuluş Savaşında çarpışmışlardı — yığınsal olarak sürgün edilmesi siyasetinin bir bölümünden sorumlu olan odur. Bu siyaset, ırkcılık ve faşizm karması ve bir bakıma, Hitlerciliğin ve nazizmin öncülüdür. "Ünlü" ve sözde "reformlar"ına gelirsek, bugün bunların yüzeysel, tamamen değişik bir topluma yapay olarak zorlamayla uygulanan kör bir Batı taklitçiliği, ve eski ekonomik, toplumsal yapıya ve kafa yapısına hemen hemen hiç dokunmayan yalnızca bir dış görünüş olduğunu birçokları biliyor. Mustafa Kemal'in yok etmediği, onun izleyicilerinin de kendi mülk sahibi sınıfları ve emperyalizm yararına şiddetlendirdiği, geniş halk yığınlarının, işçi ve köylülerin sömürülmesiydi. Üstelik, ve daha da ciddi olarak, gördük ki, bugün "Atatürk" adının kendisi en karanlık ve en berbat faşist müdahaleler için kullanılıyor. Bunu Mustafa Kemal'in kendisi belki kabul etmezdi.

Kürt halkını sömüren ve baskı altında tutanla, genelde, Türkiye'nin geniş halk yığınlarını sömüren ve baskı altında tutanın aynı yönetici sınıf olması açısından kolaylıkla şu sonuca ulaşabiliriz: Bu sistemin kurbanlarının tümünü, bir yandan bir halk olarak Kürtler, öte yandan emekçi ve köylü yığınları ve bunları temsil eden ya da savunuculuğunu yapan bütün güçler (siyasal partiler, sendikalar, ilerici guruplar, aydınlar ve öğrenciler) tüm çabalarını birleştirip ortak düşmana karşı savaşmalı, faşizm ve gericiliğe son vermeli, onu yok etmelidirler.

Türkiye'de faşizm o kadar güçlü, gericilik o denli güçlü bir şekilde emperyalizm tarafından silah ve para ile destekleniyor ve "Büyük Türk" şovenist ulusçuluğu öyle şiddetli ve Türk nüfusunun geniş kesimlerine Kemalizm tarafından öyle sağlam "ekilmiş" ki eğer değişik emekçi sınıflar, ya da Kürtler savaşa ayrı girerler, ya da en azından çabalarını uyumlaştırmazlarsa, toplumsal ve ulusal kurtuluşa ya uzak bir gelecekte ve çok yüksek bir bedelle ulaşabilirler ya da hiç ulaşamazlar.

Türkiye'deki Kürt ulusal kurtuluş hareketiyle ülkedeki emekçi yığınların genel, toplumsal ve ekonomik kurtuluş hareketi arasındaki "eşgüdüm" ne anlama gelir?
ön koşulu olarak herşeyden kendi adıyla söz etmek gerekir. Cumhuriyetteki Kürt halkı, Kürdistan için kullanılan "doğu" ve "doğu bölgeleri" deyimlerini, ulusal gurup ya da ulus yerine "etnik gurup" teriminin kullanılmasını, dilleri için "lehçe", halk için "dağ aşiretleri" denmesini ya hiç ya da artık kabul etmiyor. (Ben de kişisel olarak çok uzun süredir kabul etmiyorum). Söylemeye gerek yok, sömürgeciliğin özelliği olan, "doğu için gelişme planı" yolu ile ulusal soruna çözüm bulunmasını da kabullenmiyorlar. 1980'de toplam nüfusu, tahmini 45 milyon olan Türkiye'de Kürt halkı (herhalde 10,5-11 milyon arası) artık ekonomik olarak sömürülen, siyasal olarak baskı altında ve askeri olarak işgal altında tutulan, kendi dilini ve ulusal kültürünü geliştirmesine, doğal kaynaklarını kendi ya da en başta kendi yararına işletmesine, köylü ve işçilerin ürettiklerini yine onlar için kullanmasına, kısacası, bir ulus olarak gelişmek ve ilerlemek için kendi topraklarında kendi kendisini yönetmesine (ki o bunu Ankara'daki gerici ve faşist yönetici sınıftan daha iyi bilir) engel olunan sömürgeleştirilmiş bir ulus olmayı kabul etmiyor. Bazı kimseler beğense de beğenmese de, günümüz Türkiye'sinde toplumsal, ekonomik ve ulusal kurtuluş için savaşan bir Kürt hareketinin varlığı bir gerçektir. Ve bu hareket, güçte ve kararlılıkta hergün gelişiyor. Türk solu bu gerçeği, bunun gerektirdiği doğru terminolojiyle birlikte, kabul etmelidir. Yoksa ona nasıl hala "sol" denebilir?

Güçlerin eşgüdümü — ya da işbirliği hatta birlik — ilerici Türk ve Kürt unsurlar mutlaka aynı siyasal partiler, sendikalar ve dernekler içinde savaşım vermelidir anlamına gelmez. Özellikle kardeşlerimiz olan Türk ilericileri arasında, başarı için bir koşul olarak, Türk ve Kürt ilericilerinin aynı örgütlerin üyesi olmaları gerektiğinde ısrar edenler, gerçekle fazla ilişkisi olmayan skolastik, teorik bir sorun çıkarmış olurlar. Bir yandan, Türkiye'deki sol güçler dağınıktır ve birçok durumda da hangi örgütlerin gerçekten ilerici olduğunu söyleyebilmek güçtür. Bu konuda birtakım tartışmalar var: *Iscinin Sesi*'ndeki dostlarımız bu konuda birşeyler biliyor, biz de biliyoruz. Öte yandan, "teorik" olarak kabul edilsin, ya da edilmesin şu gerçek değişmiyor: İlerici Kürtler kendi seçtikleri örgütlere giriyorlar. Şimdiye kadar, toplumsal-meslek örgütleri bakımından, Kürt işçileri, öğretmenleri ve esnafı Türk meslektaşlarıyla aynı ilerici sendikalarda çalışıyorlar. İyi olan çözüm herhalde budur. Siyasal ve de kültürel alanlarda ise yaklaşık 15 yıldır Kürt gençliği, giderek ulusal, kültürel ve toplumsal kurtuluşa yönelen kendi siyasal partilerini, gurup ve derneklerini yaratıyor.

Bu siyasal ve kültürel Kürt hareketi artık tersine çevrilemez ve giderek artacaktır. Hiçbir "önsel" (a priori) teorik tutum bunu durduramaz, ve eklemeliyim ki, durdurmaya da çalışmamalıdır, çünkü bu tarihin akışına ters olur. Aslında, Kürtlerin, ulusal, kültürel ve ekonomik kurtuluşları için kendi siyasal aygıtlarını yaratması yalnızca normal değil, tarihsel olarak da kaçınılmazdır. Şimdilik sorun, temel olarak hepsi ilerici fakat aralarında hiçbir şekilde birlik (Kürtçe'de "yekbun") olmayan çok fazla parti ve örgüt yaratmış ve hala yaratmakta olmalarıdır. Bu Kürtler'in kendi sorunudur ve kendileri çözümlemelidirler.

Türkiye'de ve Türkiye'den Avrupa'ya göç eden Kürtler arasında ilerici Kürt siyasal partilerinin ve guruplarının varlığı madem ki bir gerçektir, bunlarla Türk ilerici güçleri arasında bir bağ ve olabildiğince sıkı bir işbirliği kurmak son derece önemlidir.

Eğer Türkiye Kürdistan'ındaki ulusal kurtuluş hareketi ile gerçek Türk ilerici solu, (kesinlikle Ecevit'inki değil) savaşımlarında böyle bir işbirliği ve iyi bir eşgüdüm kurmada ya da sürdürmede başarıya ulaşamazsa ve eğer iki taraf "kendi" savaşına yalnız dalarsa, sonuç her ikisi ve herkes için zararlı olur. Daha kötüsü, böyle bir durumda Irak'ta olanların şu ya da bu şekilde Türkiye'de de yinelenmesi gerçek bir tehlike olacaktır. Türkiye'deki öteki ilerici güçlerden ayrı fakat kendi gücüne inanan Kürt hareketi yanlış yapabilir — siyasal, askersel ya da her ikisi birden. Bu durumda Türk solu kendisini konuyla ilgili, ya da yeterince ilgili görmeyebilir. Böyle olursa, Türkiye "Türkeşvari" bir general tarafından yönetilecek ve yaygın, kanlı bir faşist terör hem Kürt halkı, hem de Türkiye'deki tüm ilerici ve gerçek demokratlar üzerine çökecektir.

Bununla ilgili olarak Mart 1975'ten sonra Irak'ta olanları hiçbir zaman unutmamalıyız. Faşist Baas yalnızca Kürt halkına karşı bir toplu kırım yapmadı, aynı zamanda komünist, sosyalist, demokrat ve Baas'çı solculara da körcesine vurdu. Iraklı Kürtler ve Irak solu 1971-1975 arası Kürt devrimi sırasında yapmayı başaramadıklarını — işbirliği ve eşgüdüm — bugün yapmak zorundadırlar. Gerçekten de geniş bir antifaşist cephede işbirliği yapıyorlar. ama ancak darbeleri yedikten sonra.

Bu bir ders, düşünülmeye değer acı bir deneyimdir. Bu Türkiye'de hiçbir zaman olmamalıdır.

Türkiye'deki değişik Kürt ilerici gurupları belki, "Biz ilerici insanlarız ve Irak Kürdistanı devrimin liderliğinin yaptığı yanlışları (özellikle 1972'deki) yapmayacağız" diye düşünebilirler. Kurtuluşu, hatta kesimsel kurtuluşu amaçlamış her Kürt hareketi özünde ilericidir. Bir halkı ulusal ve ekonomik baskıdan kurtarmaya çalışmak her zaman temelde ilericiliktir. Bununla beraber, hareketin liderliğinin siyaseti ilerici olabilir ya da olmayabilir. Liderlik, görevi göğüsleyebilmeli, en az taban kadar, halk kadar ilerici olmalıdır. Ne var ki, liderlik görevi göğüsleyebilmeyi beceremeyebilir, amaçları ve halkın haklı davasının gerektirdiğince ilerici bir siyaset izleyemeyebilir. İşte bu, liderliğin kabahati yüzünden halkın davasına zararlı olabilir. Biz burada, Irak Kürdistan'ı devriminin liderliğinin, özellikle 1972'den sonra yaptığı yanlışlara ve işlediği hatalara, ya da bunların hangi koşullar altında yapıldığına dönmeyeceğiz. Bu konu, çeşitli yazarlar ve partiler tarafından işlenmiş bir konudur. Bugün Türkiye'deki çeşitli Kürt siyasal partileri ya da gurupları, Irak Kürdistanı devriminin liderliğinin 1972' de ve 6 Mart 1975 tarihli Cezayir anlaşmasını izleyen trajik günlerde ortaya çıkan niteliğinden genel olarak ve kesinlikle çok daha ilericidir. Fakat Türkiye'de Kürtlerin Kurtuluşu için verilecek ciddi bir savaş olursa, bu, faşist gücün Kürt

hareketine, Türk ordusu genel kurmayının yüksek rütbeli subaylarının çok sevdiği "demir eldiven" lerle ve kararlılıkla saldırması için kesinlikle daha iyi bir fırsat yaratmayacak mı? "Doğu'nun sakinleri ve onların toprakları"nı bir "kan denizi" içinde boğmak için daha iyi bir fırsat olmaz mı? İran'ın teokratik ve sözde İslam Cumhuriyeti'nin dinci güçleri, neden bir yıldan kısa bir süre içinde "genel seferberlik" ilan ederek, Iran Kürdistanı halkına ve onların özerklik hareketine karşı iki kez "cihad" açtılar? Bunun en önemli nedenlerinden biri, bu hareketin liderliğinin, tüm unsurlarıyla birlikte kesinlikle ilerici olmasıdır: İran-KDP, ilerici yurtseverlerin geniş topluluğu; Komela (Kürdistan Devrimci İşçiler Konfederasyonu), Marksçı-Leninci; ve "Yekitiya Jutyaran" (Köylü Birliği), bu Komela'nın bir şubesidir.

Her Kürt kurtuluş hareketinin liderliğinin ilerici olması gerekir, yoksa kurtuluş olamaz. Fakat biz ne derece ilerici olursak bize inecek faşist ve gerici darbeler de o derece güçlü olacaktır.

Türk solu, Türk demokratları Türkiye'deki Kürt ulusal sorunuyla ilgilenmez, hem de yakından ilgilenmezlerse çok tehlikeli bir yanlış yaparlar. Eğer ilgilenmezlerse, yanlışları öğretisel (doktiranal) bir yanlış olmaktan çok daha öteye gidecektir. Bunun sonuçları kendileri — yani emekçi yığınlar — için son derece ciddi olacaktır. Kürt halkına ne olacağını söylemeye gerek yok. Türkiye'de Kürt halkına karşı uygulanacak her geniş çaplı baskıyı, otomatik olarak, ülkedeki tüm ilericilere ve onların temsil ettiği ya da savunduğu herkese ve herşeye (işçiler, köylüler, küçük ücretliler, hürriyetler, ve halkın onuru) karşı benzeri bir baskı izleyecektir.

Türkiye'deki Kürt hareketi ile, daha genelde, Türk solu arasında, her ikisinin de ortak çıkarları açısından, işbirliği — ya da savaşımlarının eşgüdümü — için koşullar nelerdir?

Buna iyi bir yanıt bulabilmek için üç gerçeği akılda tutmalıyız: Birincisi, Cumhuriyet'in toprakları üzerinde yaşayan başlıca ulusal unsurlar arasında Kürtler, haklı olarak kendilerini en çok baskı altında olan halk, haksızlık gören taraf olarak görüyorlar. İkincisi, Kürt partileri ya da örgütleri, ulusal baskıyı, faşizm ve gericiliği defetmek için giderek sabırsızlanıyorlar. Üçüncüsü, çeşitli Türk ya da Türk-Kürt örgütleri de aynı şekilde faşizm ve gericiliği defetmek için giderek sabırsızlanıyorlar.

Bu, sorunun ne kadar acil olduğunu gösterir. Bu aynı zamanda, içinde bulunulan durumda, sorumluluklarının bilincinde olan Türk solcu güçlerinin Kürt güçlerine doğru ilk adımı atması gerektiğini de anlatır. Çünkü Kürt güçleri, daha ağır bir baskı altında bulunan halkın temsilcisidir.

Bu nasıl yapılır? Hiçbir sorunun yanıtı bunun kadar basit olamaz: Türkiye Kürdistanı halkına, kayıtsız-şartsız, kendi yazgısını belirleme hakkını tanıyarak.

Kürt halkının bu meşru hakkı tanınmadan, işbirliği, eşgüdüm ve birleşme olamaz.

Türkiye çok uluslu bir devlettir. ama esas olarak iki ulusludur. Küçük ulusun büyük ulusun egemenliği altında olmasını temel alan anayasası ise "tek uluslu"dur. Bu durumda, gerçekten ilerici her parti ve gurubun ilk temel görevi, siyasal, kültürel ve ekonomik olarak egemenlik altında tutulan ulusa kendi yazgısını belirleme hakkını tanımaktır. Türkiye'de, bu hakkı tanımayan hiçbir parti, ya da gurup demokratik, ya da ilerici olduğunu ileri süremez.

TKP'nin şimdiye kadar Türkiye Cumhuriyeti'nde yaşayan Kürt halkına kendi yazgısını belirleme hakkını tanımadığını biliyorum. Biz (çünkü burada kendi adıma konuşmuyorum) TKP'yi ve ilerici olduğunu ileri süren ama hala bunu tanımayan öteki tüm Türk partilerini bu hakkı tanımaya çağırıyoruz.

Irak Komünist Partisi'nin, Kürt ulusal sorunu hakkında birbirini izleyen ideolojik konumlarını kısaca anımsamak — hem belgesel olması açısından, hem de karşılaştırma amacıyla — yararlı olacaktır(6).

Eylül 1956'daki İkinci Konferansı'nda — kendi Kürt üyelerinin ve Irak-KDP'nin birleşik baskısıyla — IKP ilk olarak ve ciddiyetle, "Kürt ulusunun varlığını" önemli bir belgeyle tanıdı.(7) Bildirinin Kürtlerle doğrudan ilgili olan 2. ve 3. maddeleri şöyledir:

"Madde 2: Emperyalizmin çizdiği bugünkü sınırları içinde Irak, Kürdistan'ın bir kesimini içermektedir.

"Madde 3: Dolayısıyla Irak'ta iki ana ulus vardır: Araplar ve Kürtler.

"Irak'taki Kürtler, bugün Türkiye, İran ve Irak arasında bölünmüş ama kendi toprakları olan Kürdistan üstünde yaşayan Kürt ulusunun toplu bir parçasıdır. Kürtler, ulus olmanın bütün özelliklerine sahip, tarihsel olarak oluşmuş, ortak bir toprağı olan (emperyalistler tarafından parçalanmasına karşın) ortak dile sahip ve kurtuluşa ve ulusal birliğe yönelik bir ulusal ekonomi kurabilme olanakları taşıyan bir ulustur".

Açıklama kısmında, IKP kararı şöyle devam ediyor:

"Birinci Dünya Savaşı sonunda emperyalizmin Kürdistan'ı parçalayarak bu topraklar üzerinde bir ulusal Kürt devletinin kurulmasını engellediği iyi bilinir. Irak'ta ve Türkiye ve İran'da da izlenen ulusal baskı politikasını destekleyen emperyalizmdir".

Mart 1962'de — Irak Kürdistanı'nda devrimin başlamasından sonra — IKP bir Merkez Komitesi raporunda Kürt ulusunun kendi yazgısını belirleme hakkını şu sözlerle tanıyordu:(8)

"4. Nokta: Türkiye İran ve Irak arasında bölünmüş olan kendi anavatanları Kürdistan'da yaşayan, milyonlarca nüfusa sahip Kürt halkının sorunu haklı ve demokratik bir davadır. Çünkü bu, kendisine hiçbir hak tanınmayan bölünmüş bir ulusun sorunudur. Herhangi bir diğer ulus gibi Kürt ulusu da kendi yaşam biçimini, siyasal kurumlarını ve Kürdistan'ın komşu ülkeler ve halklarla kuracağı ilişkileri belirleme hakkına sahip olmalıdır".

Yine dördüncü maddede, Irak Komünist Partisi, "Kürt halkının kendi yazgısını belirleme hakkının, ayrılma ve bağımsız devlet kurma hakkını içerdiğini" açıkça belirtiyor.

Bu "doktrinal" ve çok önemli bir açıklamaydı. Irak Komünist Partisi, Irak'taki Kürt sorunuyla ilgili siyasal çizgisinde, aynı raporun 5. maddesinde "Irak Cumhuriyeti'nin birliği içinde, Kürdistan'da özerk bir hükümet kurulmasını" desteklediğini açıkladı. Bu hakkın,"(gelecek) kalıcı Anayasada belirlenmesi" gerektiğini belirtti. Irak'taki Kürt devriminin amacı buydu.

Irak Komünist Partisi'nin (IKP) 1956'dan bu yana tanıdığı ve TKP'nin 1980'de hala tanımadığı, o günden beri hala varlığını sürdürüyor. Kürt halkının kendi yazgısını belirleme hakkının varlığı hiç kimsenin öznel niyetine bağlı değildir demek istiyorum. Kürtler bir halk, ülkeleri Kürdistan'da yaşayan bir ulus olarak var oldukları için, doğal olarak vazgeçilmez ve sınırlanamaz bir biçimde kendi yazgılarını belirleme hakkına sahiptirler. Başkaları kabul etse de, etmese de, Kürt halkının bu hakkı vardır. Bu, Birleşmiş Milletler Yasası'na ve anlaşmalarına imzasını koyan Türkiye hükümeti tarafından bilinmiyor değildir. Bu hak vardır ve Kürt ulusu tarafından tümüyle, ya da bölünmüş bir ulus olması nedeniyle Kürdistan'ın her parçasında ayrı ayrı uygulanabilir. Kürt halkının bu hakkını hiçbir hükümet, yasa, anayasa, parti, insan — ne kadar büyük olursa olsun — ortadan kaldıramaz, askıya alamaz, ya da Kürt halkından çalamaz.

Faşizm ve gericilik, Kürtlerin kendi siyasal geleceğini serbestçe kararlaştıracağı günü erteleyebilir, fakat o günü sonsuza değin geciktiremez. Kürt halkı bir gün kendi yazgısını belirleme hakkını yaşama geçirecektir.

Eğer böyleyse, neden komşu halkların ilerici güçlerinden halkımızın bu hakkını "tanımaları" isteniyor? Bu soruya yanıt gerekir mi? Yanıtımızı Türkiye ile sınırlı tutarsak; çünkü Türk halk yığınları ve Kürt halkının ortak düşmanı gericilik, faşizm ve emperyalizmdir. Çünkü ortak çıkarları vardır. Ve çünkü, umuyorum ki, karşılıklı bir dostluk gelenekleri vardır. Cumhuriyetin toprakları üstünde, Anadolu ve güney Trakya köylüleri ve işçileri, Kürdistan'dakilerin kardeşleridir.(9)

Türk solundan istemediğimiz ve isteyemeyeceğimiz, onların Kürt halkı için "karar vermeleri"dir. Kürt halkının, siyasal konularda neyi, ne zaman yapması gerektiğini bilmek için öğretmene gereksinimi yoktur. Kürt olsun ya da olmasın, hiçbir siyasal parti ya da gurup, Kürt halkı için karar veremez. Bu konuda karar verecek olan yalnızca Kürt halkıdır. Bu demokrasinin en basit bir ilkesidir.

Karar zamanı geldiğinde Kürt halkının haklı kararı alacağı kesindir. Bunun ne olacağını hiçkimse bilemez. Bilebileceğimiz, bu kararın, gözönünde tutulacak bazı başka şeylerin yanısıra, Türk solunun ve Türk demokratlarının, Kürtlerin kurtuluş savaşımına karşı ne tavır takındıklarını hesaba katacağıdır. Eğer Türk ilericileri, Türk demokratları gerçekten ilerici ve demokrat olduklarını kanıtlarlarsa, başka bir deyişle Kürt halkının gerçek kardeşleri, silah arkadaşları olduklarını kanıtlarlarsa, o zaman bu halk bu kardeşliğe sadık kalacaktır. O zaman Kürt halkı Türk halkıyla birlikte ama tamamen değişik bir sistem altında yaşamaya devam edebilir. Bu sistem, özgürce seçilmiş ve birlikte kurulmuş, kesinlikle faşizm, emperyalizm ve gericilikten kurtarılmış, çift uluslu demokratik bir Federasyon olabilir. Bu Federasyon iki halka da tam eşitlik, iki ulusa da kendi topraklarında, kendi Cumhuriyetlerinde bir hükümet sağlamalıdır. Tüm emekçi yığınlara, kol ve kafa emekçilerine, özgürlük, zenginlik ve onur sağlamalıdır.

Kendi yazgısını belirleme "ayrılmaya", bağımsız bir Kürt Devleti kurmaya da gidebilir. Bu, kendi yazgısını belirleme hakkının getirdiği ve Kürt halkının seçme durumunda olduğu almaşıklardan biridir. Bu gerçeği, bunu zaten bilen demokrat dostlarımızdan gizleyemeyiz. Bu hakkı suçtan başka birşey olarak görmeyen faşist düşmanlarımıza da başka türlü gösteremeyiz.

Faşizm bizi korkutamayacağını bilsin. Biz, halkımızla birlikte ve halkımız için faşizmi yok etmeye kararlıyız. Faşizmi Türkiye Cumhuriyeti topraklarından söküp atmaya kararlı olduğumuzu ilan ediyoruz.

Devamı 16. sayfada

DEVRİM İÇİN İŞÇİ KÖYLÜ BAĞLAŞIKLIĞI

Tırpan—Salihli Köylü M.G.
Köylü—Turgutlu Köylü M.G.

Salihli'den devrimci selamlar

Yoldaşlar, bizler senelerden beri İGD'nin içinde savaştık. Yılmadan usanmadan İGD'nin güçlenmesi doğrultusunda enerjimizi harcadık. Ancak kafamızda bir sürü çelişki vardı. Biz o dönemler İGD' nin faşistlere karşı pasif kalmasını, Salihli'deki belirli kişilerin pasifist tutumuna bağlıyorduk. Diğer yerlerde İGD'nin iyi çalıştığını söylüyorlardı. Fakat "gerçekler direngendir, güneş balçıkla sıvanmaz"! Geçen zaman bize İGD'nin başka yerlerde daha pasif olduğunu gösterdi. Salihli Ege bölgesinde İGD' nin en güçlü olduğu yerdir. Nereye gitsek, "Salihli İGD'nin kalesi" diye söz ediliyordu. Fakat yoldaşlar, bugün durum hiç de öyle değil. Bugün faşistler Salihli'nin büyük bir bölümünü ellerine geçirdiler. İGD'nin elinde olan semtler birer birer faşistlerin eline geçti, artık devrimcilerin örgütlü olduğu hiçbir semt yok! Evet, Salihli devrimcilerin gerçekten çok güçlü olduğu bir yerdi. İGD'nin subaşılarını tutan oportünistler izledikleri teslimiyetçi politika ile ellerinde bulunan bütün mevzileri hiç direnmeden faşistlere teslim ettiler.

İGD'nin yönetimini elinde bulunduran oportünistlerin durumu bu. Bunun yanında 1 Mayıs'ta Salihli'de duvarlarda *İşçinin Sesi*'nden başka yazısı olan görmedik. Senelerdir Salihli'de çalışmaları olan örgütler 1 Mayıs'ta hiçbirşey yapmadılar. Devlet terörü karşısında hepsi dağıldılar.

Yoldaşlar, devrimci mücadelenizde hepinize başarılar dileriz.

Tırpan

Leninciler köylüleri de b lşevikçe örgütlüy r

Bolşevik örgütlenme, işçi sınıfı, gençlik, kadınlar ve memurlar arasında olduğu gibi köylüler arasında da hızlandırılmalıdır. Menşevikler işçi sınıfını bolşevikçe örgütlemeyi bir yana bırakalım, gelişen devrimci hareketi bile pasifize etmişlerdir. Buna bağlı olarak da işçi sınıfının bağlaşığı olan köylüler arasıdaki çalışmaları ancak göstermelik olmuştur.

Çalışma yerine ne yaptıklarını birkaç örnekle biz açıklayalım: İGD döneminde, şimdi *İşçinin Sesi*'nden olan militanlar olarak köylerdeki devrimci ve sempatizan kişilerin tarlasına, bağına, pamuğuna dayanışma için çalışmaya gidelim dediğimizde, "o işler zor" deyip kaçtılar. "Köylere bildiri dağıtalım, sohbete gidelim, geziler düzenleyelim" dediğimizde yan çizdiler. Bunların yanında, en önemlisi, işçiler direnişlere grevlere çıktığında, bunların amaç ve anlamının köylülere anlatılmasını ve dayanışma örgütlenmesini engellediler. İşte yaptıkları bunlardır.

İşçinin Sesi militanları, toprak sanayi işçilerinin son sendika seçimlerine hazırlanmasını köylüler arasında da bolşevikçe çalışarak örgütledi. Turgutlu'daki toprak sanayinde örgütlü bulunan Çimse-İş'in kongre öncesi çalışmalarında, fabrika işçileri köy köy dolaştılar. Dolaştıkları köylerde yine toprak sanayide çalışan diğer işçilerle sohbet toplantıları yaptılar. Onlarla beraber köylülere kendi sorunlarını aktardılar. Köylülere, onların sorunlarının da kendi sorunlarından ayrı olmadığını, çözümünün devrimle olacağını, devrimin de işçi-köylü bağlaşıklığı ile olacağını anlattılar. Bu çalışmaların meyveleri gelmeye başladı. Köylüler, köylerindeki oy kullanacak tüm işçilerle birlikte seçimlere geldiler. Yine seçim günü burjuvazinin oyunu sonucu tutuklanan işçilerle beraber nezerete kadar gittiler. Çıktıktan sonra burjuvaziye olan kinlerinin bir kat daha arttığı tavırlarından belli oluyordu.

İşçi-köylü bağlaşıklığını bolşevikçe pratiğe geçirelim.

Köylü

Jandarma baskısı örgütlenmemizi engelleyemez

Bizler *İşçinin Sesi* ile köylünün sesini birleştirerek faşizmi ininde gebertmek için savaşan Leninci köylüleriz.

Burjuvazi biz Lenincilere yaşama hakkı bile tanımamak için elinden geleni yapıyor. Hergün köylerde, kasabalarda ve kentlerde, mahalle ve semtlerde Lenincilere baskılar artıyor. Ama bunlar aynı zamanda kendisinin de ne kadar korku ve telaş içinde olduğunu gösteriyor. Bunun en canlı ve somut örneğini, son günlerde köylerine baskın yapılan bir köy halkı şöyle anlatıyor:

"Köyümüze gelen 45-50 kadar jandarmanın elinde köyümüz Lenincilerinin listesi vardı. Jandarma, elindeki listelerde isimleri olan arkadaşların teker teker evlerini bastı. Arama sırasında tarlasında çalışanların evlerine girerken kapılarını kırdılar. Ev eşyalarından birçoklarını kırdılar, döktüler. Ama biz önlemlerimizi almıştık. Çünkü evi aranan 15 kişinin evinde de bir tek "suç unsuru" bulamadılar.

Aramalar sonunda birşey bulamayan jandarmanın başındaki yüzbaşı ve başçavuşun ağzından köpükler saçılıyor ve etrafa küfür yağdırıyorlardı. Hatta nice emek harcanarak yapılan ve nice çocukların hakkı olan, evlerin önündeki tütün fidelerini bile acımasızca çiğnediler.

Baskılar bununla kalmadı. Jandarma baskınından birkaç gün sonra karakol komutanı, nüfus yoklaması bahanesiyle başlarına bela olacağından korktuğu üç kişiyi karakola çağırdı. Önceden yapılan baskında götürecekti ama baskın sırasında köylülerin tepkisinden korktuğu için götürememişti. Amaç belliydi. Arkadaşlarımıza işkence yapıp kinini kusacaktı. Ama biz Leninciler burjuvaziye teslim olmayız.

Tüm bu baskınlar, tekrar karakola çağırmalar bizleri yıldırmadı, geriletmedi. Tam tersine daha güçlendirdi. Burjuvaziye olan kin ve öfkemizi bir kat daha artırdı. Burjuvazinin alçaklığını ve sonunun yaklaştığını görünce daha da alçaklaşacağını bilerek dikkatli ve daha aktif çalışmak zorundayız.

Baskın ve baskılar bizi yıldıramaz.

Yaşasın işçi-köylü bağlaşıklığı!

Köylü

Baştarafı 15. sayfada

Kısa bir süre önce birbirine düşman olan yabancı devletlerin bile, ortak çıkarları için birliğe gitmeğe çalıştıkları çağımızda, dostlarımız şunu bilmelidir: Kürt halkı için Türk halkı ile birlik içinde kalması daha iyi olabilir. (Bu, öteki komşu halklara ilişkin olarak da olabilir). Ve, aynen yukarıda anlatıldığı gibi, hem özel hem genel çıkarları için, eşitlik içinde ve kardeşçe, daha büyük ekonomik ilerleme için, siyasal demokrasi ve sosyal adalet içinde birlikte yaşayabilirler.

İşçinin Sesi'ndeki değerli kardeşlerim, biraz uzunca yazdımsa beni bağışlayın. Dilerim bu sayfalar, görevleri bu dayanışmayı sağlamak olanlar arasında bu dayanışmayı kurma ya da güçlendirme denemesi olarak yapıcı ve içten bir diyaloğa katkı olur.

Bu sayfaları Türkçe'ye çevirerek gazetenizde yayınlarsanız size çok müteşekkir kalırım. Söylemeye gerek yok, yukarda yazdıklarımın tüm sorumluluğu benimdir. Eğer isterseniz — belki kendi yorumunuzla birlikte — Türkçe çevirisini bir kitapçık olarak yayınlayabilirsiniz. Türkçe bilmeyen dostlarımız için, İngilizce bir baskıı da belki yararlı olabilir.

Demokrasi güneşi Türkiye üzerinde doğsun! Türkiye Kürdistanı üzerinde doğsun!

Hepinize devrimci saygılarımla,
İsmet Şerif Vanlı

---

(1) "Yönetici Gücün Faşizmi" adlı Arapça yazıdan. "AL ASAS" (Esas, temel), Aralık 1979, sayı 9.

(2) "Le Kürdistan irakien entite nationale etude de la revolution de 1961", ed. LaBacconiere, Neuchâtel, Suisse, 1970.

(3) Bak, İran gazetesi "Keyhan", Tahran, 3 Mayıs 1975.

(4) "Les Kurdes et le Kurdistan", Fransızca.

(5) Bak, "Doğunun Sorunları", M.E. Bozaslan, Ankara, 1966; "Azgelişmişlik, Türkiye'deki Kürt Bölgesinin Bölgesel bir Çalışması", Majeed R. Jafar, Tez, Helsinki, 1976; benim "Tarihsel Geçmişiyle Türkiye Kürdistan'ındaki Ulusal Sorunun Tetkiki", adlı kitapçığın, Hevra tarafından 1971'de basıldı.

(6) Bu konunun ayrıntılarını, yorumumla birlikte, tezimden bak. Not 2' de değinilen, s.162-174.

(7) "Ulusal Kurtuluş için Politik Çizgimiz" başlığı altında, Arapça, Irak KP tarafından basılan ve Irak KP 2. Konferansı'nda kabul edilen MK raporu

(8) "Irak Kürt ulusal sorunun adil bir çözümü için Irak KP MK'nın raporu" ile karşılaştır, Mart 1962, Arapça ve İngilizce yayınlandı.

(9) Coğrafyasal olarak, "Anadolu" kelimesi esasında "Kürdistan"ı (Doğu) içermiyor. 1923'ten beri (uygun olmayan) bir genişletme ile katılmıştır.

KADININ KURTULUŞU PROLETARYANIN KURTULUŞUNA BAĞLIDIR

Gülveren–Gülveren Kadın M.G.
Leninci Kadınlar–Manisa K.M.G.
Leninci Kadınlar–İzmir
Kıvılcım–Ankara
Konya Yıldızı–Konya

Esertepe'de örgütleniyor, savaşıyoruz

Bizler Esertepe-Piyangotepe mahallesi Leninci kadınlarıyız. Size mahallemizin konumu ve bizim çalışmalarımız hakkında bilgi vermek istiyoruz. Mahallenin dört tarafında faşistler var. Fakat mahalle genelde devrimci bir konuma sahip. Mahallede birkaç ay öncesine kadar etkin olan siyaset Kurtuluş gurubuydu. Kurtuluş'un mahalledeki "Hoca"sının yakalanmasının ardından ortaya çıkan gelişmelerle Kurtuluş'a karşı bir güvensizlik doğdu. Çalışmaları belirli bir süre durdu. Daha sonra mahalleye gelen yeni bir "Hoca" ile toparlanmaya başladılar.

Bizim kadın çalışmasını başlatmamızdan sonra onların da böyle bir girişimi oldu.

Bizlerin buradaki kadın çalışması 2-3 aylık bir süredir yürüyor. Bu süre içinde iki kadın muhabir gurubu oluşturduk. Gazeteye bağlı olarak eğitim çalışmaları yapıyoruz. Bizler Leninci kadınlar olarak aktif savaşta yerimiz olduğuna inanıyoruz. Gece nöbetlerine biz de katılıyoruz.

Etlik Lisesi'nde okuyan çocuklarımızın okula gidiş-geliş yolu faşistlerin bulunduğu bölgenin içindedir. Bu yol üzerinde sürekli olarak faşist saldırılar oluyor. Bizler toplu olarak çocuklarımızı okula götürüyor, çıkış saatlerinde de gidip alıyourz. *İşçinin Sesi* militanları bu gidiş-gelişlerde güvenliği sağlıyorlar.

Kıvılcım

Kadınlar arasındaki çalışmayı örgütlüyoruz

TKP Leninciler Konferansı'nı biz kadınlar da okuduk, okutuyoruz. Konferansımız, savaşıma duru ve açık bir şekilde yol gösteriyor, oportünizme altından kalkamayacağı darbe indiriyor. Böylece *İşçinin Sesi*'ni "Parti dışı gurupçuk" diye karalama senaryosu da iflas etmiş oluyor.

Konferans kadın hareketine Leninci bakış açısı getiriyor. Kadınlar arasında yürütülecek ajitasyon-propagandanın niteliğini açıyor. Kadınların somut sorunlarından kalkarak, her sorunu ileri demokratik halk devrimiyle bağlamak gerektiğini söylüyor. Lenin, "Kadın kitleleri bizden olmalıdırlar" diyerek kadınları devrime kazanmamız gerektiğini vurguluyor. Bu potansiyeli kullanmak, onları devrimci merkezlere çekmek, ancak örgütlenme, ajitasyon, propaganda çalışmalarımızın Marksist-Leninist bir temelde yükselmesiyle olanaklıdır. Somut sorunlar, gereksinimler, istemler bizim için çıkış noktası olmalıdır. Sorunların çözümünün ancak İDHD ile gerçekleşeceğini bıkmadan anlatmalıyız. Sosyalist ülkelerden somut örnekler göstermeliyiz. "Kadınlar anlamaz" deyip propagandamızın düzeyini düşürmek yerine, kadınların bilinç düzeyini yükseltmeliyiz. Kadın yığınlar, hele işçi kadınlar arasından, Leninci kadrolar çıkacaktır. Onlara değer verip, yetiştirip, uygun alanlara yerleştirmeliyiz.

Biz Leninci kadınlara düşen önemli bir görev de oportünist ve "sol" akımların etkisinde kalmış olan, devrimci ruh taşıyan kadınları saflarımıza kazanmaktır. Bunu yaparken ideolojimizden bir milim ödün vermemeliyiz. Tüm bunları dikkate alan biz Leninci kadınlar, Eşgüdüm Komitesi'ni tanıyan bürolar kurulmasına hız verdik. Propaganda, ajitasyon ekiplerimizi kurduk, kuruyoruz. Savaşımız acımasız ve sert geçiyor. Ancak moralimiz, yüksek inancımız tam.

K nya'da menşevik engell ri kıracağız

Biz bir yıldır Konya İKD örgütlenmesinde çalışıyoruz. Bir yılda çok koştuk çok yorulduk ama geriye baktığımızda bir arpa boyu yol almadığımızı gördük. Bu aramızda uzun tartışmalara yol açtı. Yanlışı sürekli kendimizde aradık. İdeolojimize bakmak hiç aklımıza gelmedi. Sonra *İşçinin Sesi* gazetesini okumaya başladık ve orada hastalığın adının çok önceden konmuş olduğunu gördük.

Fakat pek büyük bir günah işlemiştik. *İşçinin Sesi*'ni okumak suçtu. Karalamalar, ağır suçlamalar (!) başladı.

Mayıs'ın son haftasında Ankara'dan "devrimci durum" semineri için adam getirdiler. Bu, yalnız yazılıp eline verileni okuyabilen bir memureydi. "Seminerci" onların ağlanacak haldeki düzeysizliklerini sergiledi. Seminer vermekteki amaçları, kadınları Marksist-Leninist ideolojiyle donatıp onları diğer tüm kadınların öncüleri yapmak değil, son derece adi, kokuşmuş yöntemlerle Lenincileri saptamak ve kadroların gerçekleri araştırıp görmesini engellemekti. Seminerde tüm hünerlerini gösterdiler. "Siz *Atılım*'ı ağzınıza alamazsınız, haddinizi bilin" dediler... Çeşitli konularda soru soran bir arkadaşımıza "Senin soruların yüksek düzeyde, seninle ayrıca konuşuruz" (!) dediler. Ne var ki, bolşeviklerin kararlılığı sayesinde, menşeviklerin bütün çabasına karşı, seminer bir tartışma platformuna dönüştü. Seminere *İşçinin Sesi*'ne küfrederek, Lenincilere çamur atarak, kara çalarak başlayan konuşmacı militanlarda menşevik önyargılar yaratabilmek için çalıştı. Ancak bolşeviklerin kararlı karşı koyuşu karşısında küfredemedi. Yoldaşlarımız, Leninci ideolojiye, Leninci yayınlara ve Lenincilere küfredilmesine, kadroların kafasını çerçeve içine almalarına izin vermedi. Saygı duydukları ideolojilerini, Leninizmi militanca savundular.

Seminer sonunda, devrimci durum var mı, yok mu dediler pek anlaşılmadı! Ne var, ne yok dediler. Çizgilerle, eğrilerle devrimci süreçten söz ettiler.

"Ben buraya başımı koydum, sormak ve yanıtını almak benim en temel hakkım" diyen bir yoldaşımıza da pek kısa ama tüm iğrençliklerini açığa çıkaran bir yanıt verdiler: "KOYMAYIVEREYDİN". Bu sözü neresinden tutsanız eliniz kirleniyor.

Yaşasın Konya'daki Leninci savaşımız.

Konya Yıldızı

Saldırılara karşı savaşacağız

Bizler Etlik Esertepe mahallesinden Leninci kadınlarız. Mahallemiz hergün gece gündüz polis ve asker baskısının altında. Bir yandan da silahlı saldırılar eksik olmuyor. 1 Haziran günü saat 10'da faşistler silahlarla mahallemizi bastı. 28 Mayıs günü mahallemiz yine basılmış ve halktan 2 kişi işkenceyle öldürülmüştü. Bunlar beşikteki çocuklarımıza bile saldırıyor. Bizler bunlara karşı örgütlenip savaşacağız. Mahallede can güvenliği komiteleri kurmak için çalışacağız.

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Esertepe'den bir Leninci

Bir bacıya

Fethi Savaşçı

Fethi Savaşçı yıllardır Almanya'da Münih'te fabrika işçisi olarak çalışıyor. 1958 yılından buyana çeşitli şiir, hikaye ve romanları yayınlanan Fethi Savaşçı, bir yandan bu çalışmalarında emekçi insanların yaşamlarını, sorunlarını ve kavgalarını dile getirirken savaşımına Almanya'daki ilerici örgütlerde fiilen görev alarak katılmıştır. Emekçi şair Fethi Savaşçı'nın gazetemize armağan ettiği kitaplar için kendisine teşekkür ederiz.

İşçinin Sesi

Umutsuzluk bizim düşmanımız
Karşı tepelerden gün doğunca
Bak nasıl sevineceksin.

Hele bir ısınmaya başlasın elimiz ayağımız
Hele bir korkmayalım akşam olunca
Hele bir karnımız doysun yüzümüze renk gelsin

Kararsızlık umutsuzluğun kardeşi
Birlikte gideceğiz
Bizim güneş ülkesine koşaraktan
Kötü adına ne arsa
Silip süpüreceğiz ortalıktan

Ağaçların çiçeğe durması gibi
Sanki bir coşku seliyim
Güzel düşlü umutlu bacım
Selamlarımı, özlemlerimi yenilerim.

GENÇLİK HALKIMIZIN GELECEĞİDİR!

Genç Muhabirler Gurubu—İzmir Komünist Gençler, G.M.G.
Kızıl Işık—İzmir Ege Üniversitesi, G.M.G.
Genç Partizan—Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi, G.M.G.
Kızıl Filizler—Ankara, SBF ve Hukuk, G.M.G.
Genç Militanlar—Zonguldak, G.M.G.
Kızıl Bayrak—Ankara, ODTÜ, G.M.G. *Kızıl Yıldız*—Ankara G.M.G.

Devrimci siyaset oportünist tutum

Burjuvazinin 1 Mayıs'taki taktik zaferinin olumsuz sonuçları kendini hemen belli etmeye başladı. Türkiye emekçi halkının aydınlık geleceği olan Türkiye proletaryası, sınıf bilinçli işçiler, 1 Mayıs'taki yenilginin, geri adım atmanın sıkıntısını çekiyor.

Buna karşılık finans-kapital gericiliği devleti hızla faşistleştiriyor. Faşizmi adım adım tırmandırırken bir yandan da emekçi yığınları pasifize etmek için liberal burjuvaziyi, CHP'yi alana sürüyor. CHP'nin tarihsel işlevi kendini açık ediyor.

1 Mayıs, var olan devrimci potansiyeli güçlendirmek için iyi bir olanak olabilirdi ama kullanılmadı. Kullanılmadığı bir yana "çok şeyler yapıldı" imajı yaratılmaya çalışılıyor. Bizim oportünistler de militanlığı hiç kimseye bırakmıyor, "1 Mayıs'ta alanlardaydık, direnişin başını çektik" diyecek kadar yüzsüzleşiyor.

Güçler dengesini, terazi teorisi zanneden teslimiyetçi anlayışa, yeniliriz diye işçi sınıfını tarihsel utkuya hazırlayacak güçlü atılımlardan öcü gibi korkanlara bu temelde propaganda yapmaktan kaçanlara Lenin şöyle diyor: "Kimin gücünün karşısındakini geçmiş olduğu hiçbir zaman savaştan önce tam olarak hesaplanamaz. Yalnız bilgiçler böyle birşey düşünebilirler... Güçlerin düşman güçleri geçmesi kavramı" savaşçılar görevlerinin tam bilincindedirler anlamına gelir (Lenin, *Toplu Yapıtlar,* İng. basım, c.18, s.380-384).

Kızıl Bayrak

İTÜ'nün devrimci geleneğini yaşatacağız

Devrimci durum olgunlaşıyor. Burjuvazi, devleti faşistleştirmeyi hızlandırırken yığınlarda oluşan büyük devrimci potansiyelin yerini korkunun, yılgınlığın ve pasifizmin alması için çok çeşitli yöntemler deniyor. Bir yandan açık saldırılarda bulunurken, buna karşı oluşan tepkiyi de sağ ve "sol" oportünizm kanalıyla kırdırmaya uğraşıyor.

İstanbul Teknik Üniversitesi'nin durumu Türkiye'nin genel durumundan farklı değil. İTÜ'nün devrimci geleneği vardır. İTÜ yıllarca İstanbul'da öğrenci gençlik hareketinde başı çekmiştir. Bugün İTÜ'de, devrimci potansiyel gereği gibi kullanılamamaktadır. Bugün yapacağımız her eylem, burjuvazinin koyduğu sınırları aşan, yığınlardaki potansiyeli yükselten, siyasal bilinci artıran eylemler olmak zorundadır (okul boşaltma yerine işgal gibi).

Savaşım her alanda sürüyor. İTÜ'nün devrimci geleneğini yaşatacağız.

İsyan

Gençliği çıkmazdan kurtaracağız

İşçinin Sesi'nin Leninci çıkışı Zonguldak devrimci gençliğini de etkiledi, bize güç kattı, kan verdi. Leninizme sarıldık ve onu özümsedikçe, çevremizde olup bitenleri daha iyi kavramaya başladık.

Buradaki gençlik hareketleri çıkmazda. Devrimci ortamın olanaklarından yararlanmıyorlar. Bizler bunun bilincindeyiz ve çevremizdeki alabildiğince zengin malzemeyi doğru ideolojimizle birleştirmeye çalışıyoruz.

Bölgemizde gençliğin militan kesimi Leninizme susamış durumda. *İşçinin Sesi*'nin sorunları doğru olarak ortaya koymasını ve bunları aydınlatmasını haklı olarak destekliyorlar. Gençlik hareketinin içine girdiği çıkmazdan yakınıyorlar ve bu durumdan bir an önce kurtulmak istiyorlar.

Gençliği bu çıkmazdan kurtaracağız, hareketimizin gelişmesi sorunları çözecektir. Yaşasın Leninizm!

Genç Militanlar

SBF ve Hukuk'ta dağınıklığa karşı savaşacağız

Yayın organımızın muhabir guruplanı oluşturulması doğrultusundaki çağrısı üzerine biz, Siyasal Bilgiler ve Hukuk Fakültelerinde okuyan Leninci gençler olarak böyle bir örgütlenmeyi oluşturduk.

Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde SBF-Der'in yönetiminde Dev-Yol bulunmaktadır. Değerlendirme açısından son iki seçim sonuçlarını aktarıyoruz:

	1978	1980
Dev Yol	350	260
Kurtuluş	150	115
İleri Dem. Birlik (İGD-Genç Öncü -SGB)	103	65
Halkın Kurtuluşu	55	60

Burada özellikle Dev-Yol'un büyük bir gerileme içinde olduğunu söyleyebiliriz.

Dev-Yol baskıların artmasıyla birlikte büyük bir çözümsüzlüğün eşiğine gelmiştir. Birimde, siyasal savaşımın kırıntısı yok. Teorik çalışmalar, ideolojik tartışmalar bütünüyle ortadan kalktı. Derneğin bütün çalışması, öğrencilerin ders sorunlarıyla ve spor çalışmaları yapmaktır. Sene başından beri faşistler okula geliyor ve derslere giriyorlar. Okulda rahatça hareket edebiliyorlar. Örneğin, 4 faşist, 2 polis eşliğinde okulun başından sonuna kadar büyük bir rahatlık içinde gidebiliyor. Bu durumda okuldaki devrimci kitlede hızlı bir pasifleşme ortaya çıkmıştır. Bir yandan da Dev-Yol ile çeşitli guruplar arasında kavgalar eksik olmuyor. Önceleri Dev-Yol'la Halkın Kurtuluşu çatışıyordu. Şimdi Dev-Yol'la Kurtuluş çatışıyor. Bu, kitlenin pasifize olmasını daha da hızlandırıyor.

Aynı seçimlerde çeşitli Kürt gurupları da ilkesiz bir birlik oluşturdular. Anti-sömürgecilik temeli üzerinde Maocusu, devrimcisi birlik oluşturdu. Birlik adına konuşan temsilci, "Bizim ezen ulusun devrimcilerinin oluşturduğu örgütün yönetimine gelmek gibi bir amacımız yoktur. Bu, ezen ulusun devrimcilerinin sorunudur" deyip seçimlerden çekildiklerini belirtti.

İleri Demokratik Birlik listesi adına konuşan menşevik ise, gerekirse Kıbrıs'a gideceklerini ama mutlaka 1 Mayıs'ı kutlayacaklarını söyleyince Genç Öncü karşı çıktı. Bunun üzerine, Bölge sorumlusu menşevik özür dilemek zorunda kaldı.

Hukuk Fakültesi'ndeki tüm Huk-Der'in yönetiminde de Dev-Yol vardır.

Bu birimde Aydınlık, seçimden önce oy birliği ile atıldı. Kurtuluş ile İleri Demokratik Birlik arasında işbirliği çalışmaları yapıldı. Ama bütün hazırlıklar yapılıp listeler dağıtılınca tabanda bir kargaşa koptu ve birlik bozuldu. Listeler toplandı. Kurtuluş ayrı, İleri Demokratik Birlik ayrı liste dağıtmaya başladı. Belli bir süre sonra buzlar yine çözüldü, yine ortak listeler dağıtılmaya başlandı. Ama bu kez de Kurtuluş adına konuşma yapan Kurtuluş'un okul sorumlusu ayrı liste çıkaracaklarını, birlik yapmayacaklarını açıkladı. İşler yine karıştı. Bu olaylar durumu çok açık sergiliyor. Bütün siyasal harketlerde çözümsüzlük, bunalım var. Teorik çalışma yok. Menşevikler çözüldüler. Toparlanmak için okula başka yerden sorumlu atıyorlar (!)

Yoldaşlar, biz Leninciler olarak bu pasifizme, dağınıklığa karşı savaşacağız.

Kızıl Filizler

Aktif çalışmak gerekir

Değerli yoldaşlar,

Bizler Ankara'nın İncirli Lisesi'nde Leninizme bağlı bir gurup *İşçinin Sesi* savuncusuyuz. Lisemizde 1979'un Kasım ayında anti-faşist, anti-emperyalist çeşitli fraksiyonlar tarafından ÖTD (Öğrenci Temsilciliği) kuruldu. ÖTD'nin amacı, faşist baskılara karşı eylem birliğini gerçekleştirmekti. Fakat daha başından demokratik bir işleyiş kurulmadı. Oy çoğunluğunu elinde tutan Dev-Yol, doğru dürüst çalışmadı. Örneğin, 6 Mayıs'ın içeriğini anlatmadıklarından o gün öğrencilerin çoğu okula gelmedi.

Biz Leninciler yığınlarla birlikte savaşacağız.

Kızıl Yıldız

Ege Üniversitesi'nden selam

Ege Üniversitesi kampusundan, merkez yayın bürolarınızda çalışan yoldaşlara aklımız, bilincimiz, yüreğimizle bin selam!

Bugüne dek Maocu saldırılara göğüs germiş olan bizler, şimdi de oportünistlerin saldırılarına karşı savaşıyoruz.

Bunlar artık bütün işlerini bıraktılar, Lenincilerle uğraşıyorlar.

Hiçbir birimde yığınsallaşma, kadroların artması diye birşey söz konusu değil. Tersine kadroları bir bir yitiriyorlar ve yitirecekler. Bizse her türlü saldırıya karşı savaşıyoruz, savaşacağız.

Leninci ideolojimiz savaşımıza bayrak oluyor.

Kızıl Işık

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Bolşevik—Sümerbank, İzmir
Toprak—Çimse-İş, Turgutlu
Keskin Orak—YÜMSAN Fabrikası, İzmir
Kızıl Bahçe— Gülveren-Bahçelerüstü, Ankara
Kızıl Güneş—Ankara
Kızıl Taşlar—Esentepe Yayla Mahallesi, Ankara
İmalat-ı Harbiye—Ankara
Tave Sur—Piyangotepe, Ankara
Kavga Arkadaşları—Ankara
Kaptan—Samsun
Maden—MTA, Ankara
Birlik—Salihli
Savaşım—Eyüp, İstanbul
Kızıl Ulak—BMC, İzmir
Fırın İşçisi—Fırın-İş, Turgutlu
Kızıl Pençe—İzmir
Devrim Kervanı—Samandağ
Ozan Öncü—Tekel Fabrikası, İzmir
Günlük Haber—*İşçinin Sesi*'ne Yayın-Haber, Manisa
Cezaevi Dayanışma—Cezaeviyle Dayanışma Komitesi, Turgutlu

Menşeviklerin utanç tablosu

Yıllardır TKP'nin başını tutan oportünistlerin gerçek yüzünü açığa çıkaran *İşçinin Sesi*, atılımlarına bir yenisini kattı: Leninciler Konferansı! Konferans 20 yaşamsal karar alarak işe daldı. Biz bunları var gücümüzle yaşama geçiriyoruz.

Buna karşı menşevikler bugüne kadar neler yaptılar:

Leninci disiplini, Marksist eğitimi kadrolara vermediler.

Kadro anlayışını hayata geçirmediler. Kadroları siyasi polise teslim ettiler. Bir çoğu deşifre oldu. Konspirasyonu, ideolojik tartışmayı engellemek için kullandılar. Partide, "devrimci durum var" diyenleri tasfiyeye gittiler.

Ulusal soruna çözüm getiremedikleri için Kürt demokrat hareketini baltaladılar, ayrı örgütlenmeye zorladılar.

Sendikalar ve diğer örgütlerde bürokratik engeller koydular, tasfiyeye giriştiler, sendika ağalığı yaptılar, işçileri uyuttular.

İGD'nin saygınlığını yok ettiler. Örgütü tekkeye çevirdiler.

Kadın hareketini söndürdüler.

Bu dönemde *İşçinin Sesi* ve Leninciler, her alanda parti örgütlenmesinin, ideolojik savaşın başa alınması çağrısını yükseltiyor. İşçi sınıfını örgütlüyor. Gençli kendi öz sorunlarından hareket ederek devrimci ajitasyonu ve propagandayı yükseltiyor. Kadın bürosu kurarak kadınların partide yer almaları için aktif savaşım veriyor. "Tekellerin egemenliğine karşı ulusal ekonomiyi güçlendirelim" diyen, CHP kuyrukçuluğu yapan menşeviklere karşı "İşçiler silahlanın, devrime hazırlanın!" diyor. Menşevikler ise devrim savaşından yan çiziyor. İşte 1 Mayıs 1979-1980. Salihli'de 1 Mayıs eylemleri *İşçinin Sesi* yazılarını silmek oldu.

Konferans Lenincilerin gelişmesinin önünü açtı. 1932'den bu yana kongresi yapılmayan partiyi çiftlik gibi kullananların sonlarını, Konferans'ın aldığı kararlar getirecektir.

Salihli'de de Leninizmin bayrağı, *İşçinin Sesi*'nin savaş sancağı dalgalanacak.

Birlik

YÜMSAN'da işçileri bölüyorlar

Bundan 1,5 hafta önce İzmir'in Hacılarkırı semtinde YÜMSAN fabrikasında bazı gelişmeler oldu.

YÜMSAN, Kasım ayında toplu iş sözleşmesine gidecek. İşyerindeki etkinliğini pekiştirmek isteyen patron sürekli işçi çıkarmaya başladı. Her gün 2-3 işçinin işine son veriliyor. Yerine küçük yaşta, genç işçiler alınıyor. Burada T. Maden-İş sendikası yetkilidir. Sendikanın işçi çıkartmalara karşı gücünü kullanma gibi bir özelliği kalmadı. Yalnızca patronla görüşüyorlar ama görüşmeleri işçiye aktarmıyorlar. Kasım ayındaki sözleşmeye 50 kişiyle oturacaklarmış. Bunlar da eski işçiler, yani daha önceki işyerinden gelen ve burada patronun yağcılığını yapan kişiler olacak. Bu işçiler bundan 9 ay önce burada yapılan bir direnişten sonra işe alındı. Diğer direnişe çıkanlar alınmamıştı.

Maden-İş 3. Bölge yöneticileri, işyerinde yetkiyi kaybetmeyelim diye çok ince taktikler izliyorlar. Pembe sendikacılığın daniskasını yapıyorlar. İşçilerin patron tarafından eksi-yeni diye ayrılmasına ve yenilerin işten atılmasına sessiz kalıyorlar. Bu günlerde dillerinin biraz militanlaşmasının amacı ise göz boyamak. Yarın yine "Toplu işten çıkarmalara karşıyız" diyecekler, ama patron yine toplu işten çıkarma yapacak ve bunlarda susup oturacaklar. Buranın "ünlü" baştemsilcisinin yaptığı işler ise boyunu aştı. Bundan bir süre önce, işyerinde süt parasının alınması için bir işçi, baştemsilciye karşı işçilerin içinde konuşma yapmış ve ertesi gün soluğu kapıda almıştı.

Keskin Orak

İhbarcılardan hesap soracağız

Oportünistler Samandağı'nda gelişen *İşçinin Sesi* hareketini durdurabilmek için planlı ihbarcılıklarını sürdürüyorlar. Oportünistlerin biz Lenincileri ve diğer gurupları soyutlama, yıldırma planlarını daha önce sergilemiştik. Şimdi, son "muhbirlik" oyunlarından söz etmek istiyoruz.

Hatay'daki devrimci harekette genel olarak bir çürüme söz konusudur. Hiçbir akım halkımıza gerekli güveni veremiyor, kurmaylık edemiyor. Devrimci harekette alabildiğine bir keşmekeşlik, başıboşluk var. Özellikle eskiden ilçemizde tek güç olan İGD'nin Ağustos 1979'dan bu yana sesi çıkmaz oldu. Örneğin, 27.4.1980 Pazar günü "Tarım Kredi Kooperatifi"nin kongresi oldu. Menşevikler bu kongrede AP'lileri ve "Yaşasın Türkeş" diyenleri listelerine aldılar, kongrede aynı ağızdan konuşmalar yaptılar. Bunun gibi tutumlar yüzünden günden güne eriyorlar, ama erirken de iyice çirkinleşiyorlar.

Leninciler, sıkıyönetimin halkımızı sindirme, göz dağı verme operasyonlarını ve genelde devletin saldırılarını protesto etmek için 10.5.1980 günü üç mahallede yazılamaya çıktı. Bunun üzerine menşevikler sıkıyönetimle işbirliği yaparak, "ortakçа", yazılarımızı sildiler. Ardından oradan buradan topladıkları birkaç çapulcuyla mahallemizde provakasyona kalkıştılar. Bir arkadaşımız menşeviklere, "Niçin *İşçinin Sesi*'nin yazısını siliyorsunuz? Biz faşizme karşı silahlanalım derken, siz ne yapıyorsunuz? Bizim yazımızı silmekle devrimcilik yapıyorsunuz. Bizim bildiğimiz devrimcilik, yazı silmek değil, sıkıyönetimin, devletin baskılarına karşı savaşmaktır" dedi. Menşeviklerden biri, "biz yazınızı sileceğiz ve bir daha da yazarsanız sizleri de döveceğiz" deyince gereken yanıtı aldılar. Mahallemizden sürdük attık. Bunun üzerine menşevikler sıkıyönetime telefon açarak bizleri açık kimliklerimizle ihbar ettiler. *İşçinin Sesi*'ni savunan ....'nın onlara kurşun sıktığı ve 2 arkadaşlarını öldürdüğü" yalanını attılar. Sıkıyönetim, bu ihbarı değerlendirmek ve isimleri verilen *İşçinin Sesi* militanlarını tutuklamak üzere mahallemize önce polisi gönderdi. Polisler Lenincileri yakalayamayacaklarını anlayınca üzerimize kurşun sıktılar. Daha sonra 50 jandarmayla evlerimiz kuşatılıp arandı, tarandı.

Biz Leninciler oportünistlerin bu oyununu boşa çıkardık. Olaydan sonra mahalle halkına bunların devrimci olmadıklarını, tek amaçlarının devrimcileri ihbar ederek yakalatmak olduğunu anlattık. Halk bizi destekledi.

Oportünistlere bir kez daha hatırlatıyor ve de uyarıyoruz! Devrimcilere saldırı ve ihbar etme hesaplarınızı boşa çıkaracağız.

Devrim Kervanı

Menşevikler grev kırıcılığı yapıyor

Ege Endüstri bir süre önce greve gitti. Bu fabrikada işlenen "Hidrolik kaldırma kolu", "Deveboynu" (tekerleğe sağ, sol yön veren parça) ve bunların dışında daha iki parça BMC Mekanik Atelyesi'nde işlenmeye başladı. Ege Endüstri'deki grevin kırılması demek olan bu olayın önüne geçmeyi Leninciler üstlendi. Bu parçaların yok edilmesinden, Ege Endüstri'den bu iş için gelen formenlere ceza verilmesine kadar olan önerilerimizi menşevik etki altındaki baştemsilci, temsilcilerin bir kısmı ve menşevik sendika yöneticileri "Daha zamanı değil" diyerek engelliyor. Böylece Ege Endüstri'deki grevin kırıcılığını yapıyorlar.

Kızıl Ulak

Oportünizmi yeneceğiz

Bizler *Iscinin Sesi*'nin Leninci görüşlerini okuyup benimsedik. Bölgemizde Leninci ideolojiyi güçlendirmek için bir muhabir gurubu kurduk. 1 Mayıs'ta yazıya çıktık, istemlerimizi yazdık. "1 Mayıs İstanbul'da kutlanmalıdır!" önerisini oportünistler tepkiyle karşıladılar. Asarız, keseriz gibi fallarla bizi yıldırmaya çalıştılar. Böylece bunların burjuvaziye karşı savaştan yan çizdikleri açığa çıktı. Ardından *Iscinin Sesi*'ne karşı kampanyaya giriştiler. Akıl almaz yalanlar uydurdular. İdeolojik tartışmaya yanaşmıyorlar, yalnız ağızlarına ne gelirse söylüyorlar; Polis, ajan, MİT, vs.

Fakat biz savaşımımızı ne pahasına olursa olsun sürdüreceğiz. *Iscinin Sesi*'nın Leninci görüşlerini atölyelerde ve diğer işyerlerinde yaygınlaştırmak için çalışıyoruz.

Savaşım

İŞÇİ MUHABİR GURUPLARI

Gerçekçi istem devrimci yöntem

İşyerimiz olan MTA'ya, CHP hükümetinin son zamanlarında *geçici* olarak 500'ün üzerinde işçi alınmıştı. CHP yöneticileri *kadro olduğu halde* mahalli işçileri "geçici işçi" olarak işe aldılar. Böylelikle gelen yönetimi zor durumda bırakacaklarını hesaplıyorlardı. Ama bunun acısını şimdi MTA'ya geçici olarak giren arkadaşlarımız çekiyor.

Faşist yönetim işbaşına geldikten sonra, işçi arkadaşlarımız ve MTA çalışanları üzerinde baskıları arttırdı. Geçici arkadaşları işten çıkarmaya çalıştı ama ilk denemede bunu beceremedi. Çünkü işçi sınıfı canlı bir Tariş direnişi sergilemişti ve faşist yönetim benzer bir patlamayı göze alamadı.

Bu sırada faşist yönetim yeni bir taktik uygulamaya başladı. 17 No'lu Genelge yayınlayarak, "denetim ekipleri" kurulacağını açıkladı. Bu denetim ekipleri herşeyde yetkili olacaklardı ve bütün bölge ve kamp yöneticilerinin görevleri alınıp bu denetim ekiplerine verilecekti.

MTA çalışanları bu numarayı yutmadılar. Bunların denetim ekibi değil doğrudan "Muhbir Ekipleri" olduğunu gördüler. Muhbir Ekipleri, işyerlerinde politikayla uğraşan işçi, memur ya da mühendisleri işten atmakla yetkili olacaktı.

Muhbir Ekiplerinin kurulma nedeni çok açıktır: Toplu sözleşme dönemine girdik. Sarı sendika Türk-İş'in işkolunda yetkisi kalktı. İşyeri yetkisi gündeme geliyor. Sendikamız Dev Maden-Sen hergün bir işyerinde yetki alıyor. İşte, Muhbir Ekipleri, işçiler gerçek sendikaları olan Dev Maden-Sen'e geçmesin diye kuruldu.

Bilinçli işçiler bu oyunlara gelmiyorlar, ama baskılar artıyor. Önce Dev Maden-Sen yetki alamasın diye MTA merkez işyerinde 420 arkadaşımızı işten atmaya kalktılar. Bu sökmeyince arkadaşlarımızı araziye sürdüler. Bakanlık, iş akitlerinin geçersiz sayılması için sürekli bastırıyordu. Sonunda 26.4.1980 günü hizmet akitlerinin uzatılmayacağını açıkladılar. Bunun üzerine tüm örgüt temsilcileri ve sendika birim temsilcileri olarak sendikada toplandık, ne yapılacağı hakkında öneriler getirildi, tartışıldı.

Tartışmalar çok sert geçti. Sonunda bazı guruplar tarafından onaylanan bir öneri geldi. Topluca Genel Direktörlük binasını basıp Genel Direktöre istemlerimizi kabul ettirecektik. Sendika yönetimi buna katılmadı. Sendikanın kararı, 1 günlük işi bırakmaktı. Ancak bu geçersiz bir eylem türüydü, çünkü uzun süredir zaten çalışılmıyordu.

Sendikayı son bir kez yönetimle görüşmeye yolladık ama bir sonuç alınamadı. Bu kez biz eyleme geçtik. Makina İkmal Dairesini işgal edip barikat kurduk. Menşeviklerin kitlenin önemli bir bölümünü dağıtmalarına karşın biz yine de burayı 135 kişiyle işgal ettik. Hem de bu sayı yalnız üst bölümdekileri kapsıyordu. Binanın üst bölümünde, kapıya masa, sandalye, çelik dolapları yığarak kurduğumuz barikat, 5 saat sonra jandarma tarafından yıkıldı. Sonuç olarak 18 gün göz altında kaldık. İçerdeyken hizmet akitlerinin 6 ay uzatıldığını öğrendik. Bu, bizim eylemimizin bir ürünüydü. "Gerçekçi istem, devrimci yöntem" belgisini yaşama geçirdik.

Maden

İmalat-ı Harbiye'de istemlerimizi yükseltiyoruz

Bizler askeri işkoluna bağlı bir fabrikada çalışıyoruz. İşyerimizde 1600'e yakın işçi çalışıyor. Bunlar, fabrika müdürünün keyfi uygulaması nedeniyle ağır koşullarda çalışıyorlar. Fabrikada işçilere asker gözüyle bakıp daha ağır baskılar uyguluyorlar. Subaylar bölümlerde dolaşıp işçileri topluyor ve "ya burada doğru düzgün çalışır ya da defolup gidersiniz" diye tehditler savuruyorlar. Geçen gün fabrika yöneticilerinin köpeğinin ısırdığı bir arkadaşımıza müdür, "merak etme, o senden temizdir, ayda onbin liralık masraf yapıyoruz" diye hakaret etti.

İşyerimizde sosyal-demokratların etkinliğindeki Harb-İş sendikası yetkili. Bunlar toplu sözleşmelerde işçilerin emeğini yok pahasına satıyorlar. Toplu sözleşmeyi gizli kapaklı yapıp işçilerden habersiz kaçırmaya çalışıyorlar.

Sarı sendikanın bu davranışlarına karşı, işyerimizde etkinliği olan bütün siyasal guruplar haklı olarak tepki duyuyor. Ama bunun sonunda yanlış öneriler de geliyor. Örneğin, Dev-Yol ve DSM, sendika işçileri yine satacak diye hazırlıksız, dayanıksız yeni bir sendika örgütlenmesine gitmeyi öneriyorlar. Bizce bu yanlıştır, hem de hazırlıksızdır. Ama biz, işçileri hiçbir zaman yalnız bırakmayız. Sonuna kadar onların yanında olacağız.

Bu konuyla ilgili olarak fabrikada dağıttığımız birdiride gerçekçi istemlerimizi şöyle sıraladık:

"— Aylık asgari ücret en az ayda 20.000TL olmalıdır.

— Bu her üç ayda bir fiyat artışlarına göre yeniden ayarlanmalıdır.

— Bu ücret, nitelikli emeğe ve çocuk sayısına göre ayrıca belirlenmelidir.

— Ücret istemleri net olarak saptanmalıdır.

— Yıllık izin ve bayramlarda en azından aynı ücret alınmalıdır.

— Yakacak ödenekleri, ikramiye gibi hakları, işverenin lütuf diye göstermemesine ve ücretleri düşürmede araç olarak kullanmamasına ... dikkat edilmelidir.

— Fabrikada çalışan tüm işçilerin ortak toplantısında en bilinçli işçilerden seçilecek ve iş koşulları, iş sağlığı, fabrikada çıkan sorunlar, haksız işten çıkarmalar ... kadın-erkek işçiler arasında eşitsiz uygulamalar gibi konularla ilgilenecek fabrika komiteleri kurulması ve bunlara işvereni cezalandırma yetkisi verilmesi toplu sözleşmelerde kabul ettirilmelidir".

İmalat-ı Harbiye

Yığınları devrime hazırlayacağız

Biz Esertepe Yayla Mahallesi taşocaklarında oturan Lenincileriz. Mahallemizdeki halk devrimci potansiyele sahip, işçi ve emekçidir. Evlerin hepsi gecekondu. Bizler bir yandan gazetemiz *İşçinin Sesi*'ni okuyup öğreniyor, bir yandan da mahalle halkını örgütlüyoruz. Hemen bitişiğimizdeki mahallede faşistler var. Her gece nöbet tutuyoruz. Nöbete halk da katılıyor. Bir yandan savaşıyoruz bir yandan örgütleniyoruz. Şimdi mahallemizde komiteler kuracağız. Bu komiteler tüm mahallede oturanları kapsayacak.

Mahallede ayrıca Dev-Sol, Partizan ve Halkın Birliği'nin taraftarları var. Biz savaşan güçlerle eylem birliği yaparız ama bizim mahalledekiler doğru dürüst, disiplinli savaşmıyorlar.

Bizler, halkı komitelerde örgütleyerek, devrimci bilinç vereceğiz ve savaşlar içinde devrime hazırlayacağız. Komiteler her tür işin örgütlü olmasını sağlayacak. Hedefe, devrime yığınları örgütleyerek yürüyebiliriz.

Kızıl Taşlar

Oportünistlerin pislikleriyle uğraşıyoruz

Önce size bir demokratik kitle örgütü olan derneğimizin genel kurulunda, oportünistlerin ve eylem birliği yaptıkları TİP'lilerin tavırlarını anlatacağız. TİP'le ortak liste çıkaran oportünistler, her zamanki küçük burjuva pasifistliklerini burada da sergilediler. Yaptıkları konuşmalarda derneğimizi Türkiye'nin bugünkü durumundan soyutlamaya çalıştılar. Dernekte yalnızca kültürel çalışmalar yapılabileceğini ve hiçbir politik örgütün burada tartışma yapmasının doğru olmayacağını savundular. Ve diğer dernek ve odalarda olduğu gibi burada da seçimleri kaybettiler.

Bir başka çalışma alanımız olan, mahallelerde kadın örgütlenmesi çalışmalarında da yine oportünistlerin pislikleriyle uğraşıyoruz. Çalışma yaptığımız mahallede Maden-İş'lilerin etkinliği vardır. Biz bunların eşleriyle çalışma yapıyoruz. Ama yaptığımız çalışmaları kocalarından gizli yapmak zorunda kalıyoruz. Çünkü bunlar eşlerinin devrimci çalışma içerisinde yer almalarını engellemeye çalışıyorlar. Bunlar arasında işçi temsilcileri de var. Bunun sorumlusu, tabanda doğru dürüst eğitim çalışması yapmayan, doğru sınıf bilinci vermeyen oportünistlerdir. Biz bu bacılarımızla eğitim çalışmalarımızı sürdürüyoruz. Bunu, kocalarının bize savurduğu, hiçbir ilericinin ağzına yakışmayan küfürlere rağmen sürdüreceğiz. Kadınlar katılmadan toplumun kurtuluşunun gerçekleşmeyeceğini biliyoruz.

Kızıl Güneş

Faşizme karşı savaşacağız

Dev-Yol Piyangotepe'de geriliyor. Bu nedenle, bir kısım halkla yapılan en son bir toplantıda arkadaşlarımıza söz vermek istemediler. Böyle davranışlar eylem birliğini, tabandaki ilişkileri zedeler. Ama bizler Piyangotepe'de faşistlere fiili karşı koyma, halkı yönlendirme çabalarımızda her geçen gün daha ileri adımlar atıyoruz.

Piyangotepe halkı faşizme karşı birlikte savaşılmasını istiyor. Bunu bozanlara karşı çıkıyor. Örneğin, bu toplantıda halkın istemleri tartışılacakken Dev-Yol'un *İşçinin Sesi*'ne yersiz eleştiri yöneltmesi, halkın gerçekten tepkisini çekti.

Tave Sur

Avrupa'dan Yaz Taarruzu'na bağışlar aşağıdaki adres ve hesap numarasına gönderilmelidir:
National Westminister Bank, 270 Upper Street, London, N1 2 UH.
Hesap No: YAZ TAARRUZU 29982863.